

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
1104 Hazen Street S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XVI, No. 2. Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

SEPTEMBER 1, 1940

Subscription Price \$2.00

MEDITATION

Redemption Through His Blood

In whom we have redemption through his blood, the forgiveness of sins, according to the riches of his grace; wherein he hath abounded toward us in all wisdom and prudence.

Eph. 1:7, 8.

Blessed be God!

The God and Father of our Lord Jesus Christ!

That is the keynote of this entire epistle to the Ephesians. It is the note of praise that should be struck from the heart and sound forth from the lips of the redeemed, even while they are in the midst of this world that lieth in darkness.

The note of grateful praise!

He, the God and Father of our Lord Jesus Christ, blessed them!

He blessed *us*!

With all spiritual blessings in heavenly places He hath blessed us in Christ!

And because He blesses us in His unfathomable grace, blessed us freely and sovereignly, even as He hath chosen us in Christ before the foundation of the world, we are able and willing to bless Him, to speak well of Him as He spoke well toward us by His almighty Word, to adore Him and glorify Him with thankful hearts in the midst of this world of sin and death!

These blessings, therefore, we must know.

We must consciously possess them, rejoice in them, behold their greatness and fulness, realize their riches, count them one by one, in order that we may behold the riches of His grace wherein He, the God and Father of our Lord Jesus Christ hath abounded toward us in all wisdom and prudence.

Count your blessings, name them one by one!

See what God has done!

And let the sight of the riches of His grace urge you to shout aloud with the voice of thanksgiving and praise:

Blessed be God!

We have redemption!

Redemption in Him, that is, in the Beloved, that is, in Christ Jesus our Lord!

The apostle here begins to exhibit the blessings in heavenly places in Christ which we possess, and which are the manifestation of the marvellous riches of God's grace.

And where else should he begin than by that basis of all blessings, that source of all other benefits, without which there is no possibility of being blessed by the God of righteousness and truth: redemption through His blood, even the forgiveness of sins?

Redemption implies two things. It means that one is delivered from captivity, that his prison doors are opened, that his shackles are cut, that his bonds are loosed and that he is set free. And it means that this liberation took place according to strictest justice. The law can condemn him no more. The ministers of the law can prosecute him no longer to cause him to return to prison. Redemption is no mere escape. Sometimes a prisoner gains his freedom through a cunning plot, by which he succeeds to deceive and elude the authorities; or again he boldly strikes out for liberty and gains it by mere force. He escapes. But before the law he is still worthy of imprisonment, and the representatives of justice will not rest until he is safely behind prison bars once more. He is not redeemed, though he gained his freedom. And he spends his life in fear and trembling, hiding in woods and caves lest he be discovered. But the redeemed is free, actually and legally free, openly and publicly free, the law can condemn him no more.

Such, indeed, is our redemption!

In prison we are, chained and shackled with bonds

of sin and death. Slaves of sin, servants of the prince of darkness we are by nature. He is our Lord, sin is our mistress, death is our wages. These all have dominion over us. We cannot break their bonds. Neither have we the will or any desire to escape from their power and dominion. For, we are not bound from without, but from within, with spiritual, ethical bonds of darkness. Our mind is enslaved. Our will is in shackles. We agree with our bonds. We are at home in our prison. We refuse to be delivered. Willingly we serve our lord, the prince of this world. Darkness is the proper sphere in which we live and move. We would scorn him that would propose to deliver us. And we seek our own death and destruction!

Such is our unspeakable miserable condition!

And in this state of miserable bondage we are legally, according to strictest justice. We are convicts. We have been and always are tried by the Judge of heaven and earth. And we have been and always are found and declared guilty, worthy of this terrible and hopeless imprisonment. We cannot escape and we have no right to be delivered!

But we are redeemed!

He redeemed us! Redemption is one of the spiritual blessings in heavenly places in Christ with which *He* blesses us, *He*, the God and Father of our Lord Jesus Christ, Who, according to His unchangeable justice condemned us to our imprisonment in the bonds of sin and death, now redeemed us according to the riches of His grace! And *He* redeemed us! He did not merely effect our escape and deliver us by His power from death's dominion, but *He* set us free according to strictest justice. We have received a right to freedom. No power can ever again lay legal hands upon us to claim us and lead us back into bondage. Sin cannot have dominion over us anymore. The devil cannot prosecute us. The law itself declares us free. . . .

Redeemed!

Glorious blessing!

He Himself paid the price of our redemption. For we are redeemed through His blood, the blood of the Beloved, Whose God and Father *He* is. Another way than through the blood of the Beloved there was not, there is not, there could never be. For that blood is the blood that was shed as *He* tasted death for us. And that death *He* tasted willingly, obediently, in love to the Father, being consumed by the zeal of Father's House. It is the blood in the way of which *He* descended into hell's darkest depths, through which *He* tasted all there ever could be tasted of the awful wrath and justice of God. And it is the blood of the Beloved, the Lamb of God, in Whom there is no guile; the blood of *Him* that was ordained from before the foundation of the world to stand at the head of the Church, in Whom we are chosen, with Whom we are reckoned, Who in every sense of the word was fully qualified to taste death for all whom the Father had given *Him*. . .

Redeemed through the precious blood of the Lamb!
We *have* that redemption!

We, who according to the immediate context, were chosen in *Him* before the foundation of the World, whom *He*, the God and Father of our Lord Jesus Christ, predestinated unto the adoption of the children by Jesus Christ to Himself, according to the good pleasure of His will,—we have that redemption!

We possess it even by faith in the Beloved.

We have it and rejoice in it even as we taste the forgiveness of sins!

O, indeed, we have that redemption also actually in our being delivered from the bondage of sin and death. For the law of the Spirit of life hath made us free from the law of sin and death. The prison doors are thrown open, the shackles are cut and we are set at liberty. Yet, the forgiveness of sins always remains the essence of our redemption, having which we experience the great joy of our legal freedom.

Our sins!

Our misdeeds, as the Dutch translates correctly.

They are those deeds, those thoughts, those desires, those words we speak and acts we perform, which are beside the criterion of God's holy will, contrary to it, in conflict with it. Deeds of enmity against God, of wickedness and iniquity, of corruption and filth. And they are with us. They arise still from the foul fount of our old nature, the flesh. They still rise up against us. They condemn us. They always accuse us. They would deprive us of our freedom. . . .

But we have the redemption!

Even the forgiveness of our misdeeds!

They are forever put out of the way. And the God and Father of our Lord Jesus Christ considers us, and treats us, as if they never had been, nay, as if we ourselves had perfectly paid the price for them all.

Glorious blessing of redemption through His blood!
Even the forgiveness of sins!

Blessed be *He*!

The God and Father of our Lord Jesus Christ!

For the glorious blessing of redemption, even the forgiveness of sins, is but a manifestation of the riches of His grace.

This spiritual benefit we have according to the riches of His grace, wherewith *He* hath abounded toward us. Of the riches of His grace we may judge by considering the riches of this blessing of redemption wherewith *He* blessed us in Christ.

How rich, then, is God in grace!

For, consider, from what *He* redeemed us according to this grace: from all the horrible power of darkness. There was a mountain of guilt which we could never remove, original guilt, actual guilt, guilt acquired by the sins of our heart, sinful inclinations, sinful desires,

sinful thoughts; by the sins of our mouth, of our eyes, of our ears; by the sins of our actual walk. And altogether they made us damnable in the sight of God. Children of wrath we were. But the guilt is no more: we have the forgiveness of sins. There was a power of corruption from which we could never deliver ourselves: sin had dominion over us, over our hearts, our minds, our wills, and over every move we made. But we have redemption in His blood, and we are free. Sin hath no more dominion over us; we are under grace. We lay in the midst of death and there was no hope. Spiritual death, physical death, eternal death. And nowhere could there be found a way out. But we have been delivered even from the power and the fear of death. Death hath given up its victory. We have redemption in His blood.

All according to the riches of His grace!

How rich, then, is that grace!

Or, consider unto what He hath redeemed us according to the riches of His grace. For, we have been redeemed unto the glory of being children of light in eternal heavenly perfection. Redeemed He hath us, not in order that we should return unto a state of original righteousness and perfection; but in order that we might be clothed with the righteousness of God in Christ, a righteousness that makes us worthy of eternal life and glory; that we might be lifted up into the sphere of heavenly and eternal bliss and beauty and partake of the pleasures that are in His right hand forevermore; that we might become heirs of the incorruptible and undefilable inheritance that never fadeth away.

From the state of guilt into that of eternal righteousness!

From darkest death into most beautiful and glorious life!

From corruption into eternal incorruptibility!

From hell to heaven!

All according to the riches of His grace!

Or consider whom He hath thus redeemed according to the riches of His grace: pure grace, indeed, it was! For, mere, poor, wretched, damnable sinners we were, enemies of God in ourselves, that would never have returned to God, nor ever have asked Him to redeem us. Yet, He loved us while we were yet sinners.

Or, consider how He hath redeemed us: through the blood of the Beloved. For, so He loved us that He gave His only begotten Son, that whosoever believeth in Him should not perish, but have everlasting life.

But why say more?

Consider this wonder of redemption from whatever aspect you will, and always it becomes richer, greater, more marvellous.

O, indeed, He hath abounded toward us with His grace.

An overflowing fount of most wondrous riches is the grace of our God.

Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ!

Let the redeemed now say it!

Praised be His name!

For it is not only the riches of His grace that became manifest in the wonder of our redemption, but also His wisdom and prudence.

For in His grace he hath abounded to us in all wisdom and prudence. So, at least, we would like to read the text, though the last part of this verse might conceivably belong to the next verse.

Wisdom and prudence are closely related, yet they may be distinguished.

The last named virtue is rather that attribute of God's mind according to which He perfectly and with infinite divine insight conceives of all things. The former is that divine virtue by which He is able to adapt all things to all other things and the whole to the highest purpose: the highest revelation of His own divine, glorious, covenant-life in Christ Jesus our Lord.

By that wisdom and prudence redemption through the blood of Christ, even the forgiveness of sins, was given a place, its own place, in the divine scheme of all things.

O, redemption is no afterthought of God. Salvation is no repair work. Thus it is with us, but never with the Lord our God. When we mar or spoil, or break our handiwork, we probably may repair it, though it will always remain imperfect and reveal the marks of its being spoiled. Or, we may, perhaps, attempt to make something else out of what we first marred. But all God's work is perfect wisdom and prudence. Far be it from us to conceive of the work of the Most High, as if He was forced to repair His once perfect work that was destroyed and spoiled by the power of the devil and sin and death. His work is one, even as He is one. And the one purpose of all His work is the revelation of His own glory through His Son, our Lord Jesus Christ, the realization of His eternal covenant and Kingdom in heavenly glory and perfection.

And to the attainment of that purpose all things are adapted.

Even the powers of darkness, even sin and death, even the devil and all his work have their own place in the divine scheme of all things.

It is, therefore, in wisdom and prudence that He hath abounded toward us with His grace!

Blessed, then, be the God and Father of our Lord Jesus Christ!

Now and forevermore!

H. H.

EDITORIALS

Hitler, De Knecht Des Heeren

Er is in onze dagen zeker geen naam, die meer in ieders gedachten is, die meer wereld-berucht geworden is, zoodat er geen dag voorbij gaat, dat hij niet over het rond der aarde wordt genoemd, dan die van Adolph Hitler, den Duitschen dictator. Hij wordt geroemd en geprezen, verafgood en letterlijk aanbeden aan den eenen kant; gehaat en veracht, vervloekt en gevreesd aan den anderen kant. Maar hierover zal men het wel eens moeten zijn, dat de Oostenrijksche behanger, die zich tot de meest beruchte en gevreesde geweldhebber der wereld wist te verheffen, een gansch bijzondere verschijning is, die uit alledaagsche oorzaken zich niet laat verklaren. Indien de geschiedenis dezer wereld niet al te spoedig uitloopt op hare consummatie, zal zijn naam moeten worden genoemd in de historie in de rij van namen als die van Nebuchadnezar en Kores, Alexander den Groote en Caesar, Constantijn en Napoleon. En onder degenen, die den Heere vreesden, zal er ook geen twijfel aan kunnen bestaan, of zijn optreden vertegenwoordigt den geest uit den afgrond, den geest van den Antichrist. Het Naziïsme, dat letterlijk het heil en de verlossing der wereld zoekt in het Duitse bloed inplaats van in het bloed van Christus, is de meest scherpe openbaring van den antichristelijken geest, die nog ooit werd gezien. Het laat zich gemakkelijk indenken, dat indien de realizeering van deze goddelooze filosofie werkelijk universeel werd onder leiding van een mensch als Adolph Hitler, het beest, dat ons geteekend is in Openbaring 13 hiermede verwerkelijkt zou kunnen zijn in den uiteindelijke vorm van zijn openbaring.

Maar juist daarom vindt het geloovig hart geen rust, totdat het ook met dezen geweldige rust heeft gevonden in God. Voor den Christen toch is ook deze oorlog geen conflict tusschen twee verschillende vormen van regeering. Het gaat er in den diepsten zin des woords niet om, of de Totalitarianistische dan wel de Democratische regeeringsvorm het zal winnen in de wereld. Het gaat ten slotte in den strijd der eeuwen, ook in het tegenwoordig conflict om Gods zaak, om Zijn gezalfde, om de zaak van Gods eeuwig verbond, tegenover de machten der duisternis, de antichristelijke geweldhebbers dezer wereld. Natuurlijk niet zoo, alsof het om die zaak zou gaan bij de natiën, die in den tegenwoordigen oorlog elkander op leven en dood hebben bekampt en nog bekampen. Zoolang we slechts letten op de elkander bestrijdende volkeren, op de partijen van weerszijden, kan het tenminste met eenigen schijn van recht worden gezegd, dat hier twee tegenover elkander staande beginselen van regeerings-

vorm in het geding zijn en dat deze oorlog een conflict is tusschen het Totalitarianisme aan den eenen kant en de Democratie aan den anderen kant. Persoonlijk moet ik ook van deze voorstelling niet veel hebben en vooral niet als ze dienst moet doen, om ons nog maals aan de zijde van Albion in dezen oorlog te be trekken. Maar hierop gaan we thans niet verder in. Als maar duidelijk is, dat, zoodra we letten op die diepere beteekenis van dezen oorlog, op het conflict tusschen Christus en den Antichrist, de lijn tusschen de volkeren aldus niet meer kan worden getrokken Zoo was het wel in de oude bedeeeling, voorzoover Israëls zaak des levenden Gods in de wereld vertegenwoordigde; zoo is het thans niet meer. Hoezeer het ook waar is, dat het Naziïsme, als filosofie, den geest van den Antichrist vertegenwoordigt, evenzeer als het Bolsjewisme in Rusland, het is niet dit Antichristendom, dat door Frankrijk, noch ook door Britanje wordt bekampt. De zaak des levenden Gods wordt niet meer door eenige natie vertegenwoordigd. Voorzoover als Hitler en het Naziïsme eene vertegenwoordiging en openbaring zijn van het antichristelijk beginsel, staar zij alleen tegenover hem en zijn filosofie, die staar voor de zaak des levenden Gods.

En met deze zaak staat het er geen oogenblik hachelijk voor, juist omdat zij geheel en alleen de zaak des levenden Gods is, de zaak van Christus. Er is in de geschiedenis der wereld nimmer een oogenblik, dat het in twijfel staat, wie de overwinning zal hebben. Er zijn hier strikt genomen geen partijen, die tegenover elkander staan. Alles is hier Gods en Zijns Gezalfden. Dit geldt ook van de machten der duisternis. God doet al Zijn welbehagen, heel de historie door, tot realizeering van Zijn eeuwig verbond en koninkrijk, en alles, letterlijk alles dient Hem in de vervulling van dat welbehagen. Ook Hitler is in dien zin des woords Zijn knecht, en ofschoon hij het niet weet, en in weerwil van het feit, dat hij in geestelijk-ethischen zin tegenover den Gezalfde des Heeren staat, kan hij toch nooit iets anders doen, dan de plaats vervullen, die de Allerhoogste hem heeft aangewezen, en het werk verrichten, dat God voor hem heeft te doen. En daarom is de zaak van Gods verbond volkomen veilig, hoe ook de volkeren woeden. En Gods volk moet dit goed verstaan, zal het in deze dagen van veel verwarring vrede hebben, den vrede, die alle verstand te boven gaat.

Dat wij niet teveel zeggen, wanneer we beweren, dat Hitler in den volstrekten zin des woords de knecht des Heeren is in al zijn doen, is met de Schrift in de hand gemakkelijk vol te houden. Denk maar aan hetgeen we lezen van Kores, of Cyrus, in Jesaja 44:28-45:7. Daar lezen we: "Die van Kores zegt: Hij is Mijn herder, en hij zal al Mijn welgevallen volbrengen; zeggende ook tot Jeruzalem: word gebouwd; en tot den tempel: wordt gegrond. Alzoo zegt de Heere tot Zijnen gezalfde, tot Kores, wiens rechterhand Ik vat, om de

volken voor zijn aangezicht neder te werpen; en Ik zal de lendenen der koningen ontbinden, om voor zijn aangezicht de deuren te openen, en de poorten zullen niet gesloten worden. Ik zal voor uw aangezicht gaan, en Ik zal de kromme wegen recht maken; de koperen deuren zal Ik verbreken, en de ijzeren grendelen zal Ik in stukken slaan. En Ik zal u geven de schatten, die in de duisternissen zijn, en de verborgene rijkdommen; opdat gij moogt weten, dat Ik de Heere ben, Die u bij uwen naam roept, de God van Israel; om Jakobs Mijns knechts wil, en Israels Mijns uitverkorenen; ja, Ik riep u bij uwen naam; Ik noemde u toe, hoewel gij Mij niet kent. Opdat men wete van den opgang der zon en van den ondergang, dat er buiten Mij niets is; Ik ben de Heere, en niemand meer. Ik formeer het licht en schep de duisternis; Ik maak den vrede en schep het kwaad; Ik de Heere doe al deze dingen”.

Het is opmerkelijk, dat hier Cyrus, de machtige veroveraar, die het Babylonische rijk ten onder bracht, om het Perzische rijk te stichten, eeuwen voor zijn optreden in de geschiedenis met name wordt genoemd. Dit is het struikelblok der ongeloovige kritiek in de profetie van Jesaja, één der hoofdreden, waarom men wil aannemen, dat het tweede gedeelte der profetie, beginnende met het veertigste hoofdstuk, niet van denzelfden auteur kan zijn als het eerste gedeelte, maar van veel lateren datum moet zijn. Hoe zou de profetie toch eeuwen tevoren een Perzisch vorst bij zijn naam kunnen noemen, zoo vraagt men. Dit is niet alleen onmogelijk, volgens hen, daar een profeet dit nooit kon weten, maar het zou ook geen zin hebben en strijden met het karakter der profetie, die doorgaans slechts in zeer algemeene termen spreekt. Maar deze bezwaren zijn natuurlijk slechts geldig voor hen, die van geen Goddelijke openbaring willen weten, en de inspiratie der Schrift, zoowel als den Goddelijken oorsprong der profetie loochenen. Voor ons zijn dit geen bezwaren. Dat het voor Jesaja onmogelijk zou zijn om den naam van een Perzisch vorst te noemen een paar eeuwen voor zijn optreden, stemmen we gaarne toe. Doch God kent en roept ieder bij zijn naam, eer hij dien naam draagt. En het is Hij, Die hier spreekt. Ook is het niet waar, dat de profetie der Heilige Schrift zich slechts tot algemeenheden bepaalt, wanneer het toekomstige dingen betreft, waarvan zij spreekt. Dikwijls worden persoon, tijd en plaats nauwkeurig aangeduid. En doelloos was het zeker niet, dat de naam van Cyrus hier opzettelijk wordt genoemd. Want ik stel mij voor, dat het juist door middel van deze profetie is geweest, waarbij Daniël de aandacht van den machtigen vorst zal hebben bepaald, dat hij leerde erkennen, dat de Heere alleen God is.

Doch dit slechts in het voorbijgaan.

Waar we de aandacht op wilden vestigen is, dat Kores hier wordt beschreven als de knecht des Heeren, ofschoon hij den Heere niet kent. Hij wordt in cap. 44:28 Gods herder genoemd, d.w.z. hij is iemand, die

door den Heere is aangesteld, om Gods schapen te weiden. Het eerste vers van hoofdstuk 45 heet hem den gezalfde des Heeren. En, zooals we weten, een gezalfde des Heeren is iemand, die door den Heere verordineerd en geroepen is tot een zeker werk, en die tot dien arbeid ook door Hem wordt bekwaamd. Dit wordt bevestigd door hetgeen we lezen in het verdere van deze pericoop. God roept Cyrus bij zijn naam; en hij gaf hem ook zijn toenaam. Al wat hij is, met al zijn genie, zijn kracht en bekwaamheid en talent, dat heeft de Heere hem gemaakt; en dat wel zoo, dat hij de man op zijn plaats zal zijn, die op zijn eigen, door God voor hem bepaalden tijd zal optreden in de geschiedenis der volken. En wanneer hij, aldus toegerust en door den Heere geroepen, zal optreden om zijn taak te volbrengen, dan zal de Heere hem leiden en sterken, en zijn weg voorspoedig maken. Want de Heere vat hem bij de hand en gordt hem. Als hij zal optrekken tegen de bestaande wereldmachten, die hij geroepen is te verbreken, dan werpt de Heere de volken voor zijn aangezicht terneder, dan ontbindt God Zelf de lenden der koningen, zoodat ze machteloos zijn tegenover Kores, dan opent de Allerhoogste voor hem de sterke deuren en poorten der vestingen, verbreekt de koperen deuren en de ijzeren grendelen. God gaat voor zijn aangezicht en bereidt zijnen weg. En Cyrus zal al het welgevallen van den Heere volbrengen, beide ten opzichte van de volkeren en van Jakob des Heeren knecht.

Toch was Cyrus geen knecht des Heeren door genade of bij de gratie Gods. Wel heeft men gemeend, dat dit wel het geval is geweest, dat Kores tot den Heere bekeerd werd, dit alles heeft uitgevoerd met het bewuste doel om den Heere te dienen, en zich aldus eeuwig loon heeft verworven. Doch alles strijdt tegen zulk eene opvatting. Herhaaldelijk wordt in den tekst gezegd, dat Kores den Heere niet kende. Toen hij zich keerde tegen de wereldmachten rondom en overal overwinningen behaalde, besepte hij niet, dat hij door den God van Israel daartoe was geroepen en bekwaamd, en dat diezelfde God hem op geheel zijnen weg voorspoedig maakte. Met name had hij er geen kennis van, dat al zijn doen zich concentreerde om het doel, dat hij straks Israel in vrijheid naar zijn eigen land zou doen terug keeren. Hij was knecht des Heeren, maar niet door genade en niet bewust. Bovendien is hij de beer van Dan. 7:5 en de ram van Dan. 8:3 v.v., en behoort hij dus tot de antichristelijke wereldmacht. Wel heeft hij ten slotte moeten erkennen, dat de Heere alleen God is. Door middel ongetwijfeld van deze zelfde profetie heeft God zijn geest bewerkt, zoodat hij inzag en erkende, dat de God van Israel hem al die koninkrijken had gegeven, en dat het zijn taak was om tot Jeruzalem te zeggen: wordt gebouwd; en tot den tempel: wordt gegrond, Ezra 1:1, 2; maar in de eerste plaats was dit eerst nadat hij zijn veroveringen had gemaakt, en in de tweede plaats bewijst deze belijdenis

nog volstrekt niet, dat Kores ook zelfs toen knecht des Heeren door genade was geworden. Ook de goddelooze Nebuchadnezzar wordt meermalen tot de belijdenis gedwongen, dat de God van Israel, de God des hemels, alleen God is en geëerd moet worden. Maar dit wil nog volstrekt niet zeggen, dat deze tyran van Babel zich tot dien God des hemels had bekeerd. Kores was knecht des Heeren, doch alleen doordat God hem daartoe had verordineerd, hem daartoe had geroepen, hem daartoe had bekwaamd, en hem daartoe in al zijn weg leidde en voorspoedig maakte, zonder dat hij zich van zijn knechtschap bewust was of den Heere door genade zich toewijdde. En zoo deed hij al Gods welgevallen.

In hetzelfde licht dienen we ook een man als Hitler te beschouwen met al zijn goddeloozen waan. God heeft hem bij zijn naam geroepen, ofschoon hij Hem niet kent en ofschoon hij Hem zeker niet bedoelt te dienen. God heeft hem ook zijn toenaam gegeven en hem gemaakt al wat hij is, met al zijn gaven en talenten, zijn algemeen erkend genie. Hij heeft hem geroepen in een tijd, waarin hij kon worden, wat hij thans is, en het werk kan verrichten, dat hij thans doet. Want "tijd en geval" zijn ook van Hitler niet te scheiden. Een verschijning als Hitler laat zich niet denken in andere omstandigheden dan die van na den laatsten wereldoorlog. Die oorlog met al, wat er aan verbonden was en er op volgde, de overwinning der gealliëerden, het hatelijke en voor Duitschland vernederende zoowel als verpletterende verdrag van Versailles, de hopelooze toestand der Duitsche natie, de val van het keizerlijke huis en de omwenteling,—dit alles bereidde de plaats, waarin een mensch als Hitler kon staan en zich kon opwerken tot de positie van macht en invloed, die hij thans inneemt. En ook die omstandigheden zijn alle van God. God heeft Hitler niet alleen geformeerd, maar Hij heeft ook zijn weg voor zijn aangezicht bereid. Want God had een taak voor Hitler, en die taak moet hij ten einde toe volbrengen. Hij weet dat niet. Hij kent God niet. Het Nazisme is antichristelijk. Maar ofschoon hij God niet kent, is hij toch de knecht des Heeren en moet hij al Gods welgevallen doen. En zoodra hij dat welgevallen heeft volbracht, verdwijnt ook Hitler, die ook slechts een nietig sterveling is, wiens adem in zijne neusgaten is, van het tooneel der wereldgeschiedenis.

Daarom heeft God ook tot hertoe Hitler's weg voorspoedig gemaakt. Hij is het middel geweest om in enkele jaren het Duitsche volk te verlossen van het juk van Versailles en Duitschland in eer en macht te herstellen. De volken rondom sloeg hij terneer of dwong hij tot zijnen wil: Oostenrijk, Czechoslovakia, Polen, Denemarken, Noorwegen, Holland, België, Frankrijk. Niets was bestand tegen zijne macht. Maar ook dit is van den Heere. Hitler is ten slotte de bijl, waarmee God houdt, de zaag, die God trekt, de knecht des Heeren tegen wil en dank. Hij is het ook, Die de natiën voor het aangezicht van den Duitschen dictator heeft

terneer geslagen. Men kan, na de geweldige nederlaag door Frankrijk geleden, wel zoeken naar de oorzaken van die snelle verplettering van het overigens machtige Fransche leger; en die oorzaken bestaan ook zeer zeker; maar ten slotte heeft God den weg van Hitler ook in Frankrijk voor zijn aangezicht bereid en effen gemaakt. En het begint er op te lijken, dat ook het trotsche Albion door hem zal worden vernederd.

Juist wat het welgevallen des Heeren is, dat Hitler heeft te volbrengen, kan thans nog niet met zekerheid en in bijzonderheden worden gezegd. Zeker is wel, dat hij een geesel in de hand des Heeren is, om de volkeren te kastijden. We moeten dit niet vergeten, ook niet als ons Hollandsch bloed begint te koken, als we zien op hetgeen in Nederland geschiedde. Er is veel goddeloosheid onder de volkeren. En men heeft zich na den wereldoorlog niet bekeerd. Dat geldt niet alleen van het wulpsche, zedeloze en goddelooze Frankrijk, maar ook van andere volken; en Nederland maakt hierop geen uitzondering. En Albion heeft zeker genoeg op zijn geweten om geesteseld te worden. Hitler is de roede, waarmee God de volkeren kastijdt. Dit wil natuurlijk volstrekt niet zeggen, dat het Duitsche volk beter is dan alle andere volken van Europa, noch ook, dat Hitler welbewust dit doel dient. Het gaat hem in dezen oorlog, evenals al de andere partijen eenvoudig om wereldmacht. Maar hij is niettemin de knecht des Heeren, die Gods welgevallen ten einde toe moet volbrengen.

Doch ofschoon we in bijzonderheden thans niet kunnen zeggen, wat dit welgevallen des Heeren inhoudt, één ding is zeker: het gaat in laatster instantie om de zaak van Gods Verbond. *De* gezalfde des Heeren, de Knecht des Allerhoogsten is Christus. Hij heeft ook al Gods welgevallen gedaan, maar in liefde en gehoorzaamheid tot den dood, ja, tot den dood des kruises. En daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd, en Hem een naam gegeven, die boven allen naam is. Zijn Naam is ook boven Hitler's naam. Ook Hitler is in Zijne macht. En ook door Hitler regeert onze Koning, die van Israel's God ons gegeven is, en bestuurt Hij alle dingen tot de volmaking van Zijn rijk. Om Jakobs, Gods knechts wil, riep de Heere eertijds een Kores; om Zijns Verbonds wil heeft Hij ook Hitler geroepen en bereid, om te doen al het welgevallen des Heeren, dat zeker moet uitloopen op de openbaring van de heerlijkheid van Christus en de Zijnen met Hem. Weest dan niet bevreesd of wankelmoedig. Alles staat eeuwig vast. Geen oogenblik is de uitkomst twijfelachtig. Onze zaak is Christus' zaak; en Christus' zaak is Gods zaak, de zaak van Zijn Verbond. En die zaak wordt in geen enkel opzicht beslist door menselijke dictators. Zij zijn alle slechts knechten van den oppersten Potentaat der potentaten, Die alle dingen heeft onderworpen aan Zijn Gezalfde, onzen Heere Jezus Christus!

H. H.

Regarding Dr. K. Schilder

While I was at the sea-coast the Hon. Bartel J. Jonkman, our representative from Michigan tried to get into connection with me by long distance telephone from Washington, to inform us about the safety of Dr. Schilder. I understand, that as he found me absent, he established connection with Mr. LaGrange to whom he imparted the information that Dr. Schilder was safe and well. This information was promptly announced from the pulpit of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, and, perhaps, in other churches. At all events, it may be considered quite generally known by this time, that Dr. Schilder is well, and that all the rumors concerning his imprisonment or death were without basis in fact.

Later Mr. Jonkman was kind enough to send me the correspondence relative to this matter. And although it is, perhaps, rather belated by this time, I will still publish this information in our paper, so that all may have the correct information. Let me say, that as I was at the sea-coast, Mr. Jonkman's correspondence reached me too late to be published in an earlier number of *The Standard Bearer*. Hence, here it follows now:

July 18, 1940

Rev. H. Hoeksema
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Dear Mr. Hoeksema:

I thought you would like to have the enclosed letter addressed to me by the Secretary of State confirming the information of the safety of Dr. Klaas Schilder in the Netherlands.

I join with you and all others interested in the feeling of great happiness over the knowledge that Dr. Schilder is safe and unharmed.

With highest personal regards and all good wishes, I am,

Very truly yours,

Bartel J. Jonkman.

The letter from the Secretary of State to which Mr. Jonkman refers in the above letter here follows:

My dear Mr. Jonkman:

I refer to your letter of May 23, 1940 and to subsequent correspondence concerning your desire to obtain information in regard to the welfare and whereabouts of Dr. Klaas Schilder, who has been residing at Kampen, the Netherlands.

In reply to the Department's inquiry the following telegram dated July 5 has been received

through indirect channels from the American Consul General at Amsterdam:

"Dr. Klaas Schilder at address given—very well—plans uncertain—funds needed as treasurer of Foundation for Aiding Poor Students in War-time".

Sincerely yours,
Cordell Hull.

From the above telegram it will be evident that Dr. Schilder is safe and unharmed, not only, but also that he is still in Kampen, and not in Amsterdam as it was erroneously understood and announced here in Grand Rapids. The "address given" refers to the address we forwarded, and that is Kampen, not Amsterdam.

In the name of all our people I wish to thank Mr. Jonkman once again for the trouble he took to furnish us with this glad information.

H. H.

Over Jesaja 26:10

Over dezen bekenden tekst of liever over mijne verklaring er van zond Mr. Sam Van Dijken van Manhattan, Mont., mij eenige vragen, die ik hier zal trachten te beantwoorden. De broeder houde het mij ten goede, dat mijn antwoord een beetje laat is. Ik had zijn vragen reeds vóór mijne vacantie in mijn bezit. Doch toen had ik geen gelegenheid meer om ze te beantwoorden. Maar het is beter laat dan nooit. En de kwestie zelf is ook niet zoo nieuw meer, dat een paar weken uitstel haar zou doen verouderen.

Doch ter zake.

De broeder schrijft mij in "Yankee Dutch" en verzoekt mij hem dit niet ten kwade te duiden. Natuurlijk niet. Maar het gaat niet wel aan, om zijn schrijven in dien vorm, half in het Engelsch en half in het Hollandsch in ons blad op te nemen, en te beantwoorden. Hij duide het mij dan ook niet ten kwade, dat ik hier uitsluitend de Hollandsche taal gebruik.

De broeder geeft voorts te kennen, dat hij zich niet kan vinden in de verklaring van den tekst, zooals die in het verleden door mij in ons blad gegeven werd. Hij heeft zelf ook wel een verklaring van den tekst, doch die houdt hij vooralsnog voor zichzelf. Hij oppert slechts de bezwaren, die hij tegen mijn verklaring heeft.

Hier volgen des broeders vragen en bezwaren, door mij in 't Hollandsch weer gegeven:

1. De broeder schrijft, dat hij verstaat, dat mijn verklaring van den tekst hierop neerkomt, dat het bewijs van genade aan den goddelooze hierin bestaat, dat de goddelooze ziet, dat God den rechtvaardige genadig is, maar dat de goddelooze in die genade Gods zelf niet

deelt. En dan gaat hij voort als volgt: "Welnu, zoover als ik weet, gelooft u niet in eenigen vorm van gemeene gratie. Maar dan vraagt ik, hoe moet ik het verstaan, wanneer u schrijft: 'Ds. Zwier en de drijvers van algemeene genade beweren, dat algemeene genade maakt den mensch eenigszins beter, maakt hem eenigszins van een leeuw tot een lam'. U zegt: de Schrift leert net andersom (best met u eens). Maar als men niet kan spreken van algemeene genade, wat maakt de mensch dan minder in plaats van beter?"

2. De broeder schrijft verder: "De tekst zegt: 'Wordt den goodelooze genade bewezen, evenwel leert hij geen gerechtigheid'. U verklaart, dat dit hierop neerkomt, dat de goodelooze ziet, dat God aan Zijn volk genadig is. Kunt u mij een andere plaats in de Schrift aanwijzen, waar we dit in dien zin moeten verstaan? Ik bedoel, zoodat genade niet wordt toegepast, geschonken, doch de goddeloozen haar slechts zien? Kunnen wij in onze dagelijksche taal ook zoo spreken? Kan ik b.v. zeggen, dat ik mijn naaste gunst betoon, wanneer ik anderen gunst bewijs?"

3. Verder schrijft de broeder: "In de derde plaats: ik zal hier wat van uwe verklaring neerschrijven: U zegt: 'Maar zal Gods naam geheiligd worden, dan zijn de gerichten noodzakelijk. Want dan stort God Zijn gramschap uit over de goddeloozen. En dan leeren de inwoners der wereld gerechtigheid. Dit laatste wil nog niet zeggen, dat onder de gerichten Gods de inwoners der wereld ook gerechtigheid gaan beoefenen. Doch zij leeren wel Gods gerechtigheid zien, kennen en erkennen. Als de gerichten Gods ten volle over de goddeloozen zullen zijn voltrokken, dan zullen allen Zijne gerechtigheid erkennen, en ook de verdoemden zullen de hoogheid des Heeren aanzien en erkennen, dat Hij rechtvaardig is. En dat juist is het verlangen van Gods volk, dat de dag kome, waarin de goddelooze niet meer zal zijn, en waarin door allen de hoogheid des Heeren worde aangezien en erkend! Daarom verlangt het naar Gods gerichten en verwacht het den Heere in den weg des oordeels. Welnu in dat verband staat het tiende vers in tegenstelling met de verzen 8 en 9. Gerichten moeten komen. Genade bewijzen baat niet. Let er wel op, dat er in het tiende vers niet staat, dat den goddelooze genade wordt bewezen'. Tot zoover uwe verklaring. U zegt: er staat niet, dat den goddelooze genade bewezen wordt, maar: *Indien*. Maar als men uwe verklaring aanvaardt, wordt dan den goddelooze niet *altijd* genade bewezen? Ik zou zeggen ja. Want zou de goddelooze niet zien, dat God Zijn volk genadig is, als Hij komt met Zijne oordeelen? Ik zou zeggen, dan zal het juist uitkomen, dat God Zijn volk genadig is".

Tot dusver de broeder met zijn bezwaren en vragen.

Mijn antwoord is als volgt.

Ik wil allereerst opmerken, dat broeder Van Dijken in zijn schrijven openbaart, dat hij een scherpzinnig lezer is en de gave heeft, om scherp te kunnen onder-

scheiden. Is er ergens een zwak in het betoog van schrijver of spreker onder de loupe van zijn critiek vallend, dan zal hij dat wel ontdekken. Hiervoor geven we hem gaarne crediet.

Maar al de bezwaren, die de broeder meent te hebben tegen mijne verklaring van Jesaja 26:10 hebben hun oorzaak toch in ééne misvatting van den bezwaarde: hij stelt het voor alsof mijne verklaring zou zijn, dat de goddelooze ergens van den buitenkant, van verre Gods handelen met Zijn volk aanschouwt, en aldus ziet, dat Hij Zijn volk genadig is, zonder dat hij ook maar op eenigerlei wijze met dat handelen Gods in aanraking komt. En dan is het geen wonder, dat de broeder vraagt: wat maakt hem dan minder? Kunnen wij ook zoo spreken? Ziet de goddelooze dit niet altijd, voornamelijk, wanneer God komt met Zijn oordeelen? Maar zoo is het niet. En zoo was ook niet de bedoeling van mijne verklaring, zooals wel duidelijk is. Die goddelooze, waarvan Jesaja 26:10 spreekt, woont niet ergens in Assyrië, of in het land van Edom of Moab, om op een afstand te aanschouwen, dat God genadig is aan Zijn volk. Integendeel, de tekst zelf zegt ons, dat hij onrecht bedrijft in een gansch richtig land. Hij woont in het land Kanaän. Hij is een Israëliet. Hij behoort tot het zaad van Abraham. Hij is, naar het vleesch een kind des verbonds. Hij is besneden en draagt dus het teeken des verbonds in het vleesch. Hij werd onderwezen in de wet. Hij weet, wat het is den Heere te dienen naar Zijn gebod. Hij is bekend met tempel en altaar en priester en offerande. Het woord der profeten hoort ook hij. Hij woont in het land, dat overvloeit van melk en honig. En als het aldus overvloeit, dan deelt hij ook in die melk en honig. Hij woont dus midden onder Gods volk, en deelt in de handelingen Gods met Zijn volk. In dien zin wordt dien goddelooze getoond, dat God Zijn volk genadig is, dat Hij den rechtvaardige liefheeft en zegent. Hij raakt en smaakt *de dingen*, waarin God hem dit toont. Hij hoort de woorden, waarin God hem dit zegt. Hij ziet de schaduwen, waarin God hem dit afbeeldt. Maar let er wel op, dat in geen der dingen, die hij ziet en hoort en raakt en smaakt en ervaart, God ooit iets anders van Zichzelfen getuigt, dan dat Hij den rechtvaardige gunstig gezind is, en den goddelooze haat. En hierover gaat het immers in de kwestie der gemeene gratie, niet waar? Is God den goddelooze gunstig gezind? Welnu, in alles wat in het land Kanaän den goddelooze getoond en bewezen werd, ging er maar één machtig getuigenis uit tot dien goddelooze: God heeft Zijn volk lief, Hij geeft den rechtvaardige Zijn gunst; maar Zijne ziel haat den goddelooze.

Dat den goddelooze genade bewezen wordt, naar Jesaja 26:10, beteekent dus niet, dat de goddelooze op een afstand en van den buitenkant aanschouwt, dat God den rechtvaardige genadig en gunstig gezind is, maar dat hij deelt in al de dingen, waarin God deze genade tot Zijne kinderen openbaart en doet smaken:

volk, land, melk en honing, afkomst, besnijdenis, tempel, altaar, offerande, wet en profetie; zonder dat hij zelf in die genade deelt, en zóó, dat hij zelf ook zeer goed verstaat, dat Gods gunst alleen over den rechtvaardige is.

Laat dit eerst goed worden verstaan.

En laat ons nu nog eens in het bijzonder letten op des broeders bezwaren. Wat het antwoord op zijn eerste vraag moet zijn, zal hem thans reeds duidelijk zijn geworden. De theorie der gemeene gratie wil, dat door de algemeene genade de natuurlijke mensch eenigszins verbeterd wordt, zoodat hij althans in natuurlijke en burgerlijke dingen het goede kan doen. En ik had opgemerkt, dat Jesaja 26:10 dan toch in geen geval kan worden aangehaald ten bewijze van de waarheid dezer gemeene gratie leer. *Indien* de tekst al algemeene genade zou leeren, dan is het in elk geval een andere gemeene gratie dan die van Dr. Kuiper of van de Christelijke Gereformeerde Kerken, 1924. Want immers door de algemeene genade van Jesaja 26:10 leert de goddelooze geen gerechtigheid; hij wordt er niet beter door; hij bedrijft onrecht in een gansch richtig land. In dien zin schreef ik, dat Jes. 26:10 precies het tegenovergestelde leert van de gemeene gratie leer. Dat de goddelooze *minder* werd door het genade-bewijs, waarvan de tekst spreekt, had ik met zoovele woorden niet gezegd. Dit wil echter niet zeggen, dat ik zou aarzelen om ook dit te zeggen. En als dan broeder Van Dijken mij vraagt: hoe is dat mogelijk, en waardoor wordt de goddelooze dan slechter dan is mijn antwoord: juist doordat hij in een gansch richtig land woont, en aldoo in aanraking komt met de dingen, waardoor God toont, dat Hij Zijn volk genadig is. De besnijdenis, de wet, de schaduwen, de woorden der profeten, zelfs de melk en honig, zijn hem middelen ter verharding. Het wordt al slechter met hem.

Zijn tweede vraag is thans ook niet zoo moeilijk meer te beantwoorden. De broeder vraagt, of ik een andere plaats in de Schrift kan aanwijzen, waar "genade-bewijs aan den goddelooze" in denzelfden zin moet worden verstaan. Mijn antwoord op deze vraag is als volgt. Indien het de bedoeling van des broeders vraag is, of ik een andere plaats in de Schrift weet, waarin letterlijk dezelfde term "genade bewezen" in verband met "goddelooze" wordt gebruikt en in denzelfden zin moet verstaan, als waarin ik Jes. 26:10 heb verklaard, dan is mijn antwoord ontkennend. Maar versta dit wel, dat de oorzaak hiervan alleen ligt in het feit, dat de Schrift nergens anders aldus spreekt van genade-betoon aan den goddelooze. Jesaja 26:10 is een geheel eenige plaats in de Schrift in dit opzicht. Doch indien het de bedoeling van den vrager is, om mij een plaats in de Schrift te laten aanwijzen, waar dezelfde gedachte voorkomt, dan is mijn antwoord bevestigend. Denk maar aan Hebr. 6:4-8. De middelen, waardoor God ook den goddelooze toont, dat Hij Zijn

volk genadig is, worden hier aldus door den goddelooze gedeeld, dat hij zelfs "verlicht" wordt, hemelsche gaven smaakt, des Heiligen Geestes deelachtig wordt, het goede Woord Gods smaakt en de krachten der toekomstende eeuw. En toch ontvangt hij geen genade. Want niet alleen leert de tekst, dat hij afvallig wordt, wat onmogelijk is ingeval, dat iemand werkelijk voorwerp is van Gods genade; maar het beeld, dat de schrijver aan het einde van den tekst gebruikt, leert wel anders. De regen valt menigmaal op de goede aarde en op het vervloekte land. Maar de eerste brengt goede vruchten voort en ontvangt in den regen zegen van God; het laatste brengt doornen en distelen voort, en zijn vervloekt karakter komt door denzelfden regen tot openbaring. En hebt ge niet hetzelfde in het feit, dat velen geroepen zijn, maar weinigen uitverkoren; dat het Woord Gods een reuke des levens ten leven, maar ook een reuke des doods ten doode is; dat de Heiland in gelijkenissen spreekt, opdat degenen, die buiten zijn, ziende zien en niet verstaan, en hoorende hooren en niet bemerken? Ook de verworpen goddelooze leeft onder de verkondiging des Evangelies, in de Kerk, in een gansch richtig land. En dat Evangelie toont hem de genade, die God den geloovigen, den uitverkorenen, den rechtvaardigen bewijst. De inhoud er van is altijd particulier, ofschoon de verkondiging algemeen is. Maar in dat gansch richtige land der Kerk en onder de verkondiging des Evangelies, blijft de goddelooze onrecht bedrijven, wordt hij in zijn ongelooft verhard. Het wordt al minder met hem.

Of wij in onze dagelijksche taal ook zoo zouden kunnen spreken, is een vraag van minder belang. Dat God de Heere in deze wereld, waarin rechtvaardigen en goddeloozen in de saamhoorigheid van ons geslacht samenleven, aldus kan handelen, wil nog niet zeggen, dat wij het ook zouden kunnen doen ten opzichte van den naaste. En toch zou ik een voorbeeld kunnen noemen van een gelijksoortige houding van een mensch tegenover zijn naaste. Zeg, dat Mr. Van Dijken een rijke boer is, die veel knechten werk geeft. Hij staat bekend als een goede boer, die ijverige knechten goed behandelt en hun zijn gunst bewijst. Hij geeft hun goed loon, goed eten en drinken, behandelt hen vriendelijk. Zeg nu, dat er onder twintig zijner arbeiders één is, die zijn tijd verluiert en zijn plicht niet doet. Dan zal die ééne knecht een tijdlang deelen in de gunst van den goeden boer, die ijverige knechten goed behandelt. Wil dat nu zeggen, dat Mr. Van Dijken ook dien luien knecht gunstig gezind is? Natuurlijk niet. Wil het zeggen, dat die luien knecht den indruk krijgt, dat de boer *allen* knechten gunstig gezind is, vlijtigen en luien? Natuurlijk niet. De luien knecht verstaat zeer goed, dat Mr. Van Dijken hem de gunst toont jegens zijn getrouwe en ijverige arbeiders. Maar die luien knecht wordt daardoor niet beter. En na verloop van tijd komt het oordeel: de luien knecht wordt weg gejaagd.

En zoo is het ook niet moeilijk om Mr. Van Dijken's laatste bezwaar weg te nemen. Hij zegt, dat volgens mijn opvatting den goddeloozen juist altijd genade bewezen wordt, met name dan, wanneer de oordeelen en gerichten komen. En in den zin, dat die goddeloozen eeuwiglijk zullen zien en erkennen op een afstand, dat God Zijn volk genadig is, is dit natuurlijk waar. Maar Mr. Van Dijken zal nu zelf het verschil zien. Zoolang die goddelooze midden in het gansch richtige land leeft, en zelf deelt in de dingen, waardoor God toont, dat Hij Zijn volk genadig is, ziet hij de hoogte des Heeren niet aan en bedrijft hij onrecht. Maar met de oordeelen komt er scheiding. Hij wordt weg gejaagd. Hij gaat het land uit. Hij wordt in het verderf gestort. Hij ziet thans van verre, wat hij eenmaal van nabij zag, deelende in de melk en honing, dat God hem haat en den rechtvaardigen gunstig gezind is. En hij wordt gedwongen om de hooge gerechtigheid des Heeren te erkennen.

Ik ben echter erg benieuwd om te weten, welke de verklaring is, die Mr. Van Dijken aan dezen tekst geeft, en die hij beter acht dan de mijne. Daarom zou ik hem vriendelijk willen verzoeken, om ons die verklaring nog te bieden, tenzij ik hem zou hebben mogen overtuigen van het goed recht van mijne verklaring, in welk geval ik hem verzoek om dit ook te erkennen.

H. H.

DANKBETUIGING

Daar het mij onmogelijk is dit langs den weg van persoonlijke correspondentie te doen, betuig ik bij dezen mijn hartelijken dank aan allen, die per brief of telegram of door medewerking aan het prachtige album, dat mij werd aangeboden, hun belangstelling hebben getoond bij gelegenheid der herdenking van mijn vijf en twintig jarige ambtsbediening.

Een der brieven behelsde een *check* voor vijf en twintig dollars voor onze zending. Hartelijk dank!

H. Hoeksema.

ATTENTION

I have still some copy, sent to me during my vacation, that could not be placed in this number of The Standard Bearer. Please have a little patience!

H. H.

NOTICE

The annual meeting of the R. F. P. A will be held in the First Protestant Reformed Church, Thursday evening, September 26. From the following nomination two board-members will be chosen: H. Knott, Wm. Koster, R. Newhouse and A. Wychers.

The Board.

Nieuws Uit Nederland

Geachte Redakteur:

Misschien zijn er onder ons Protestantsch Gereformeerd volk, die evenals ondergeteekende van hunne familie in Nederland bericht wilden ontvangen. Wij ontvingen een brief van onze kinderen den 19den juli. De brief was verzonden op 7 Juni en schoon er Hollandsche postzegels opzitten, aan den achterkant was het Duitsch stempel van de Deutsche bewapening en dienst van toezicht. Acht u het wat buiten orde, dan verwacht ik ook niet dat gij hem zult plaatsen.

Uw Broeder in Christus,
L. Tempelman, Edgerton, Minn.

Hier volgt de brief:

Geliefde Vader en Familie,

Daar er nu weer post naar Amerika verzonden kan worden, zal ik u even schrijven. U zult ook wel benieuwd zijn om te weten hoe het hier gaat. Het voornaamste is wel, dat wij allen nog in leven zijn. Wat een tijd beleven we nu en wat is er na dat we het laatst schreven veel gebeurd. Gaarne zouden we het een en ander uitvoerig schrijven, maar dat mag niet. We hebben helaas onze Nederlandsche vrijheid verloren. We hebben een van de modernste oorlogen meegemaakt die nog ooit ter wereld heeft plaats gehad.

Door de Hollandsche jongens is gevochten al leeuwen, de Duitschers erkennen nog nooit op zulk een heldhaftige wijze en op zoon heldhaftige tegenstand gestuit te zijn. Echter het Deutsche materiaal was overweldigend en ten slotte overmeesterden ons de Deutsche vliegtuigen, die met honderden tegelijk kwamen. Honderden van die vliegtuigen zijn door de Hollandsche jongens uit de lucht geschoten, maar er kwamen maar steeds meer en groote bommenwerpers en brachten "Bloed, Vuur en Rookdamp". Wij hebben het verloren, maar met eere. Wij behoeven ons dan ook niet te schamen, hoewel wij een last op onze schouders voelen, daar wij geen frank en vrije Hollanders meer zijn.

Gelukkig, wij zijn er allen nog best afgekomen. Er zijn onder de Hillegomsche jongens weinig slachtoffers gevallen, van onze Gereformeerde Kerk niet één.

Vele jonge levens zijn er echter te betreuren. Zoo hier en daar treft men langs den weg massa graven aan, met de soldatenhelm er op en een kruisje voor het graf geplaatst. Er is zwaar en bitter gevochten en de Nederlandsche grond, die al zoo veel malen met bloed is doordrenkt, is ook nu weer met kostbaar bloed doordrenkt geworden. De Duitschers hebben ons land bezet, wij willen er nog maar niet aan, *want wij blijven Hollanders in hart en nieren*. Wat de toekomst baren

zal weten wij niet. Dit weten we echter wel, dat God regeert en wij vertrouwen ons aan Hem toe. Gode zij dank, er wordt in Nederland veel gebeden. En wij kunnen ook zingen, 'Rust mijn ziel, uw God is Koning, Heel deez wereld Zijn gebied'.

De toestand hier met de export van bloembollen ziet er zeer donker uit, wat dit nog worden moet weten wij niet. Wij hebben nog een goed inkomen, schoon het wel mogelijk is, dat dit minder wordt. Wij vertrouwen op onzen God, Hij zal het maken.

Piet van Klaveren is in volle vrede ontslapen.

We hopen dat het u allen goed gaat. De Heere, onze God zij u allen en ons goed en nabij, van Hem alleen zij onze verwachting.

Met hartelijke groeten,
Uwe Kinderen,
Dirk Van Egmond.
Hillegom, Nederland.

Ook van een van ondergeteekende's familieleden werd een brief ontvangen, dien we hier om zijn bijzonderheden inhoud nog laten volgen. We vermelden den naam van de schrijver niet, mede omdat het ons eenigszins verwondert, dat zooveel informatie den censor kon passeeren.

Hier volgt de brief:

.....3 Juni, 1940

"Geliefde.....

Hoewel ik een paar dagen geleden een brief gestuurd heb, zend ik nog deze kaart, om grooter zekerheid of minder onzekerheid te hebben aangaande ontvangst. Zooals ik al schreef zijn we allen, Gode zij dank, de catastrofe van onze stad gelukkig goed doorgekomen, en we leven nu, zij het onder vreemde overheersching, in betrekkelijke rust. Rotterdam's binnenstad is de dag van de capitulatie tot een trieste puinhoop gemaakt, die 's avonds brandde als Sodom en Gomorra. Het bombardement was een hel, die men geen tweede keer zou kunnen doorstaan. Het aantal daklozen is zoowat honderd duizend, dooden een kleine duizend, behalve de militairen, die gesneuveld zijn. De onzen hebben werkelijk als leeuwen gevochten, maar tegen de overmacht, die bovendien van een overstelpende verradersbende in ons eigen land gebruik kon maken, was het niet vol te houden. Onze jongen is zoowat twee weken militair geweest, doch is nu weer vrij. Hij heeft diepe indrukken van het ellendig gebeuren opgedaan, doch daar schrijven we later wel eens over, als we weer vrij zijn om te zeggen en te schrijven wat we willen, waar het heele volk naar hunkert. We zijn maatschappelijk al dadelijk een stuk achteruit geslagen, omdat de zaak op de Goudsche Singel verbrand is en we alles dus opnieuw op moeten zetten. is als alle meisjes van de zaak ontslagen.

Wij drukken en redigeeren nu bij de N. R. Ct. in Witte de Witt Straat, in de hoop over een poos weer een eigen bedrijf te hebben. Mijn salaris is met veertig percent verminderd. Ik hoop, dat daar gauw verbetering in komt, want dat is te erg. Maar beter dit dan geheel geen werk, zooals nu zoo velen. Ten slotte moeten we dankbaar zijn, dat we elkaar nog allen hebben en we niet tot de bedelstaf zijn gebracht. Toch zal het er niet beter op worden voorloopig, want we hebben van den landvoogd gehoord, dat wij voortaan alles met onze stamverwanten moeten gaan deelen en dat merken we ook al aan de distributie van veel, dat we uit voorzorg in ruime mate voor onszelf hadden opgeslagen, en dat in massa's over de oostergrens gaat. Wij hopen echter, dat het lijden niet lang meer zal duren, en dat er dan een rechtvaardiger vrede komt dan die van Versailles, want voor mij staat dit vast, dat wanneer het onzinnige Versailles-verdrag er niet was geweest, we dan deze krankzinnigheid ook niet zouden gekregen hebben. Wees allen Gode bevolen. Jullie liefhebbende

We meenden, dat in bovenstaande brief enkele mededeelingen voorkwamen, waarin velen belang stelden. Vandaar de publicatie.

H. H.

Ingezonden

De Dogmatische Onderwerpen van Ds. Zwier in De Wachter

De verschillende artikelen door Ds. Zwier onder bovenstaande kopstuk in De Wachter in het laatste half jaar gepend, beoogden Dr. Schilder in Nederland, Ds. Hoeksema in Amerika en God in den hemel te bewijzen, dat de Synode van 1924 goed deed met de algemeen bekende en aangenomene Belijdenisschriften te verduidelijken door de Drie Punten aan haar aan te lassen.

In De Wachter van 23 Juli snoeft Ds. Zwier op de vele honderden verklaringen van hartelijke instemming met zijne artikelen, die, zooals hij zelf zegt, niets van Dr. Schilder's argumenten tegen de Synode overlieten.

Natuurlijk zijn die honderden van getuigen, die door Ds. Zwier en zijne broeders geleerd zijn, om alzoo te getuigen. Dus dat beteekent niets, neen, letterlijk niets.

Dat Ds. Zwier van Dr. Schilder niet verwacht, dat deze door zijn, Ds. Zwier's schrijven overtuigd werd van het goed Goddelijk rechtsbestaan der Drie Punten, zegt hij zelf in dat artikel. Dat hij het van Ds. H. H. niet kan verwachten, spreekt van zelf, want deze houdt vol, dat die Drie Punten een reukje hebben van Arminianisme. En dat God het ook eens is met

die Punten gelooft Ds. Zwier gaarne, alhoewel hij in gebreke bleef om dit zijn geloof te bevestigen.

Edoch, met al dat Wachter-en-Banner-geschrijf van de clergy, bleven allen in gebreke om met den Bijbel te bewijzen, dat God, zooals Punt I het heeft, genadig is aan alle menschen; waarover Ds. Borduin in The Banner schreef, dat God *alle zondaren haat en alle menschen liefheeft*; waarover enkele jaren geleden wijlen Prof. de Jong schreef, *dat de wereld niet meer zoo kwaad is als vroeger, maar zich betert*, en dat Jezus niet meer zoo gehaat wordt als voorheen, dank Gods algemeene genade vervat in Punt I.

Punt II, uitsprekend, dat God de zonde stuit, is ook nog onbewezen; terwijl Dr. C. Bouma thans in de Calvin Forum schrijft, dat de oorlog, die nu in Europa werdt, *duivelsch* is, wat zeker Punt II logenstraft.

Punt III leert, dat de goddeloozen goed doen voor God. Onder die goddeloozen moeten zeker de dictators en de hunnen geassocieerd worden; en als Dr. C. Bouma nu het Totalitarianisme verklaard te zijn den *Demoon*, dan valt hiermede het derde der Drie Punten ook leelijk in het water.

Zie, Ds. Zwier, aleer hij bogen kan op eene overwinning, zal moeten bewijzen voor God en Zijn volk, dat de *antichristelijke geest*, de wereld doorwaaiende en haar ophitsende tegen God in den hemel, valt onder het gunstig oordeel der leer aangenomen door de Synode van Kalamazoo, 1924. En dit zal, ik ben er zeker van, geen Ds. Zwier, noch eenig ander predikant ooit gelukken.

De schrijver wenscht hier even op te merken, dat geen Synode er zich aan waagde, om de Drie Punten te verklaren; het aldus overlatend aan een iegelijk predikant om ze uit te leggen naar het goed- of kwaad-dunken van eigen hart. Ook zou hij willen zeggen, dat de pennen der predikanten, die getracht hebben om de Drie Punten te verdedigen, gedoopt zijn in haat en wangunst, gespeend aan alle liefde van hemelschen oorsprong.

In The Banner brandt een onverzoenlijke haat, waar broederlijke liefde behoorde te bloeien. In De Wachter, vooral in Ds. Zwier's artikel van den 23sten Juli, gloeit een vuige vernielzucht, bevreemd door hatelijke hooghartigheid, die als een Ezau's geest raaskalt tegen een Jakob, reizende door dorre wildernissen. Hoor dien geest snoeven:

"Zie, de aanvallen van Ds. Hoeksema werden ongeveer vijftien jaren geleden reeds afgeslagen. (Is dat waar???, J.H.H.) Hij blies de trompet zeer luide, maar de "blitzkrieg" door hem ondernomen liep op eene mislukking uit. Sinds dien tijd voert hij nog een guerilla oorlog tegen onze kerken, en doet soms hier en daar een weinig afbreuk. Maar de peuterige succesjes, die hij behaalt, zijn al te duur gekocht. Door zijn sectarische taktiek verbeurt hij voor zijn "groep" den naam en de eere van een kerk. Hij stelt op dien naam en die eere geen prijs".

Als een reus, ja, als een Nimrod, ziet Ds. Zwier neer op een broeder in den Heere, dien de kerk, onder het *menschenjagen* van Nimrod, uitwierp, omdat hij durfde wagen met God te staan voor de *Goddelijke waarheid* der Heilige Schrift.

Het schrijven van onze predikanten, die ons den weg naar den hemel zouden moeten wijzen, getuigt, dat de geest der rebellie, die de wereld bezielt, ook onze kerk heeft aangetast.

Ds. Zwier mag zijne *drie torentjes* tellen, en van uit hun oppersten eigen broeders neerschieten, het feit bestaat, dat de torenwachters op de muren van Sion een heel ander karakter dragen dan zij, die zich schuilen in die drie valsche torentjes, die behooren op de wallen van Sodom.

Men mag dan in die drie torentjes hoog roemen op eigen kracht,—God echter staat de hooghartigen tegen, maar den nederigen geeft Hij genade.

Neen, Wachter en Banner, dit is de weg naar den hemel niet!

J. H. Hoekstra,
Chicago, Ill.

De Vrouw In De Woestijn

III

Openbaring 12.

Er wordt, in verband met het wereld gebeuren en de wereldgeschiedenis, wel eens gesproken over duistere of bovennatuurlijke machten, die men dan wel niet nader kan bepalen, doch die er wel moeten werken. Dat, naar ongeloovige mensch, kan niet ontkend worden. Men voelt dan wat vreemd en weet geen raad. Ik meen het was President Wilson, die vlak voordat Amerika de wereldoorlog in ging, de opmerking maakte: Schoon ik zo liefst mogelijk ons land buiten den krijg wil houden, word ik door zekere machten gedreven, welke door mij niet verder omschreven kunnen worden.

In zekeren zin is het juist een der kenmerken van de wereld, dat al het onbestemde gevoel, het groote raadsel is, waarmede zij komt. Wel trachten dan sommige zoogenaamde sterke geesten dit alles te verdringen, doch het leven en de wereldgeschiedenis blijven het wandelen in raadselen, waarvan dan het grootste raadsel tenslotte de dood is.

In verband met de wereldgeschiedenis is dat niets vreemds. We moeten niet vergeten, dat niets licht kan werpen op het leven der menschen en den gang der wereld, dan de openbaring van Gods Woord. De natuurlijke mensch kan de dingen nooit geestelijk zien. Ook kan hij daarom de strijdende machten, de eigenlijke geestelijke krachten niet herleiden tot God, Chris-

tus, Satan, Wereld en Kerk. Hij ziet tusschen dat alles geen verband. Wie het Vleeschgeworden Woord ziet, in het geloof aanschouwt, die en die alleen, wendt zich tot het Woord der openbaring en voor hem gaat het licht op. Hij ziet maar niet wat menschengewriemel, doch God in al Zijn werkzaamheid. En hij ziet ook den Satan woelen en wroeten in het werk der menschen. Al het onbestemde verdwijnt en maakt plaats voor de zekerheid van Gods Raad. Maar ook niet eerder.

En Johannes ziet hier op Patmos een tweede teeken. Geteekend wordt een draak, staande tegenover de vrouw. De draak is een geweldig monster, niet geschapen, doch het product der verbeelding. Het doet ons denken, te oordeelen naar den vorm van zijn kop, aan een slang en is aldus een heenwijziging naar den Satan, gelijk de Schrift hem altijd ons voorstelt. Van hem wordt gezegd, dat hij de groote tegenstander van God en van Christus is en de vervolger en aanklager der gemeente. Rusteloos achtervolgt hij de vrouw in de woestijn. In dit hoofdstuk wordt nogmaals van hem gesproken in het negende vers: 'En de groote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en Satan, die de geheele wereld verleidt, hij is zeg ik geworpen op de aarde, en zijne engelen zijn met hem geworpen'. Welnu, dit monster heeft zeven koppen en tien hooren en zeven koningskroonen op zijn hoofden. Rood is zijn kleur. Groot is zijn gedaante. Enorm is zijn kracht, want hij zwiept een derde deel der sterren uit het luchtruim.

We zullen ons hier moeten wachten voor allerlei 'mogelijke' en nog meer voor allerlei onmogelijke verklaringen. Men heeft op allerlei wijze de hoofden en de kroonen trachten toe te passen op wereldheerschers van den vroegeren, zoowel als uit den lateren tijd. We hoorden eens een man, die de tien hoornen verklaarde de tien Europeesche rijken te zijn, vlak voor den grooten wereldoorlog. Het wil ons voorkomen, dat men wel zeer willekeurig te werk gaat, om al naar gelang het ons goedgevindt aldus met de Schrift om te springen en te meenen, dat we in de Schrift met een bepaald volk en een bepaald jaartal te doen zouden hebben. Als het over een bepaald volk gaat, dan geeft de Schrift ons de naam wel of een zeer duidelijke aanwijzing, zoodat alle gissen overbodig is.

Wat de kleur betreft wordt ons hier geleerd, dat Satan niet alleen bloeddorstig, doch ook vol van vernieling en verderf is. Rood is immers een schreeuwende kleur. Satan schreeuwt tegen God en Zijn Gezalfde en hij raast en tiert tegen de Kerk des Heeren. Hij is niet alleen de moordenaar, maar ook de leugenaar van den beginne. Dat is zijn wezen en wezens-trek, alsmede zijn werk in de wereld.

Hij heeft zeven hoofden en tien hoornen. In die zeven hoofden hebben we dan de macht welke hij zich aanmatigd, op het terrein van het Koninkrijk Gods hier op aarde. Al die koninklijke schoonheid komt hem

immers niet toe? Hij is nergens koning. De zeven kroonen zijn dan, naar de idee der getalen-symboliek, het verbonds-getal, de heerlijke plaats, doch, die door hem eigenwilliglijk wordt ingenomen in de Kerk des Heeren. Hij beweegt zich dus in haar midden en tracht het hechte fundament van Christus Kerk los te woelen. Hoe hij dat doet is niet moeilijk te zien. Iedere anti-Christelijke beweging, zooals het indragen van valsche leer, de hoogere critiek, met alles wat zich tegen God en Zijn Woord kant en zich tegenover Christus stelt, staat onder zijne inblazing. Daardoor mede is het, dat de Kerk schier ongemerkt, langzaam maar zeker, afzakt en wegvalt van het Woord. En het is door dat zelfde middel, waardoor hij de gansche wereld verleidt. Al het anti-Christelijke, dat oogenschijnlijk bijna identisch is met het werk van Christus, is inderdaad nooit iets anders dan het werk van Satan. Wie dit niet ziet en weet te onderscheiden ziet immers zoo-veel schoons en zooveel prijzenswaardig in de wereld? Waar nog bij komt, dat het meegaan met die wereld er zooveel te gemakkelijker op wordt. Het staat er met den belijder niet zoo goed bij, wanneer hij in al het schoone(?) der wereld zijn genoegen vindt en daar in op gaat. En indien al het zoogenaamde goede, buiten het werk van Christus om, niet aldus mag en moet onderscheiden worden, waar zal dan tenslotte de scheidslijn worden getrokken? Spreek dan maar over het algemeen schoone van dit en het algemeene goede van dat, feit blijft, ge zult het werk Gods en dat des duivels niet kunnen onderscheiden.

Hiertegen moet de Kerk altijd worden gewaarschuwd. Wie het werk Gods liefheeft, kan zich in het werk van Satan niet vinden. Wel houdt de Christen er geen andere wereld op na, ook kan hij niet aan wereldvlucht meedoen, maar in het leven der afscheiding, zal hij hoe langer hoe meer Gods werk en dat van den Satan zien. Rekening houdende met de wijze waarop Satan werkt, in en buiten de Kerk, zullen we aldoor blijven spreken van het vermenigvuldigen der problemen, doch zullen deze eer af-dan toenemen. En al de vermenging van Kerk en wereld dient in haar waar karakter gekend en bij haar ware naam genoemd te worden en zal bij ernstig onderzoek blijken te zijn, het werk van Christus en het werk van den Satan of anti-christ. Langs dien weg en niet langs den weg van Synodale of Classicale uitspraken ligt haar zekerheid en zuiverheid.

Wat direct de aandacht vraagt is het feit, dat de draak vóór de Kerk (de vrouw) staat. We dienen er echter op te letten, dat het in dezen strijd niet allereerst en allermeeft om de Kerk, doch om het mankindeke gaat. Op het kind heeft Satan zijn aanvallen gemunt.

Aldus trekt de Schrift de lijn van het wereldgebeuren samen op den eenen strijd, waarin de partijen zijn: God, Christus en de Kerk; Satan, de demonen en de Gode-vijandige wereld. En meer bepaaldelijk

spitst de strijd zich toe op den Christus. Want centraal werkt God door Christus Zijn Raad uit, zaligt Hij Zijn volk en schept straks een nieuwen hemel en een nieuwe aarde waarin gerechtigheid wonen zal. Zóó is het ook te verstaan waarom Satan alreeds in de Oude Bedeeling de vrouw (Kerk) vervolgde. De Kerk wordt, met het oog op Christus, centraal het punt van aanval in de wereldgeschiedenis. Alle aardsche machten gorden zich aan, om haar van de aarde te verdringen. Weliswaar, schijnt dat niet zoo erg als wij het hier neerschrijven, integendeel, het lijkt er oppervlakkig beschouwd meer op, dat men haar alleen laat en feitelijk meewarig haar aanziet en behandelt. Ook vandaag. Hoe zou zij dan zulk een groot gewicht in de schaal leggen in het wereldgebeuren. Zij is immers slechts een kleine bijzaak? Egypte, Babylon. Perzie, Assyrie en Rome, zijn die niet van veel meer invloed geweest en hebben zij niet de wereldgang bepaald, haar beschaafd en verrijkt? Wat zou die Oud-Testamentische Kerk, de vrouw van Openbaringen daarbij verleken beteekenen? Kunnen namen als Abel, Seth, Henoeh, Noach, Abraham, Izak, Jakob, David en anderen wel in één adem genoemd met Kain, Lamech, Rameses en de Pharaohs, Nebuchadnezar, Kores en Alexander de Groote? Of die van het Nieuwe Testament van Palus, Petrus, Johannes, met die van Plato, Aristoteles en Socrates? Zet eens op uw school 'Paulus of Petrus' inrichting en daarnaast 'Plato en Socrates' Universiteit en ge zult eens zien, Wie de meeste studenten krijgt. Ook al zoudt ge trachten een brug te slaan tusschen die beiden, dan blijft de voorliefde voor de laatste en moeten de eersten er onder. Daar is nu eenmaal geen dispuut over als ge zoudt redekavelen over wat zij ge-meen hadden, of wel, gemeen en mischien op een enkel punt nog wat bijzonders, want het gaat nooit om iets algemeen waar dan nog iets bijzonders bij gedacht mag worden, neen het gaat enkel over de vraag, wat Christus vereenigd en door Hem wordt verdeeld. Het is vóór of tegen. Er is een nimmer eindigenden strijd tusschen het zaad der vrouw en dat van den draak, den 'goddelijken' (?) Plato ten spijt.

Daarom is de ééne strijd, waartoe alles herleidt moet worden, de strijd tusschen Christus en den draak en het terrein is dat van Gods Kerk op aarde. Zóó wordt ons die strijd geteekend in die hoofdstuk van Openbaringen. En zóó alleen kan het historisch verloop, beide van Kerk en wereld, ons duidelijk worden.

De draak staat grimmig voor de vrouw, die het mankindeke baren zoude, alreeds bij het begin der geschiedenis. Hoe anders kan Kains moord op Abel gepleegd worden verklaard? Die eerste moordadige aanval is maar niet een twist tusschen twee broeders om bijkomstige dingen. Wat zou Kain u kwaad hebben aangezien, wanneer ge hem zoudt verweten hebben, dat hij zoo gauw kwaad kon worden en zoo weinig met zijn medemens op had. Ook Kain was humanist en

geloofde wel terdege in een algemeene broederschap en het Vaderschap Gods over alle menschen. Als Abel nu maar goed gewild had en niet zoo bijzonder gesproken en gehandeld had, ja dan was het nooit zoo ver gekomen. Maar waarom houdt Abel er dan een bijzonder offer op na? Waarom kon het niet met iets algemeen toe? De idee van de Antithese mocht door dien verslagen Abel niet worden gepredikt en beleefd. Alles moest, naar de idee van Kain's offer gemeen goed blijven, tot in het offer toe. In Abel's offer lag de uitdrukking van zijn geloof, dat op Christus zag en door Abels geloofshandeling kwam de Christus tot openbaring, maar dan kan de draak en zijn zaad ook niet anders dan vergramd zijn. Neem Abel's offerande weg en ge hebt twee broeders, die het met elkander eens zijn, tot moord zoude het niet gekomen zijn. Plaatst ge echter Christus tusschen Abel en Kain, dan ontbrandt de strijd tusschen het tweeerlei zaad van Genesis drie vers vijftien—al is het dan ook tegelijkertijd waar, dat de Heere Zijn Raad, omtrent het mankindeke zal uitvoeren. De eerste phase gaat in Gen. 3:15 werkelijk in vervulling: "En de draak stond vóór de vrouw die baren zoude, opdat hij haar kind zoude verslinden wanneer zij het zoude gebaard hebben".

Naar die beide lijnen in hun ontwikkeling, die der zonde en genade, zien we in de eerste wereld de vermenging van het tweeerlei zaad, waardoor de wereld de Kerk bijna opzwelgt, behalve dan, dat de Heere Noach bewaart door den grooten zondvloed.

Spreek nu maar bij het licht van de openbaring Gods van algemeene goedheid, of algemeene liefde en barmhartigheid, van algemeene gunst of gezindheid, doch de zondvloed weerspreekt dat alles en is dan die eerste wereld niet beeld van wat in de tweede zal komen en ten einde wordt gebracht? Zeker, het zal wat langzamer gaan en langer dan zestien honderd jaar duren, maar de langere duur zegt hier immers niets? Voeg uw eigen filosofie bij die van de openbaring Gods, die beiden zijn het met elkander niet eens. Jawel, zoo zegt en schrijft men, wij gelooven *dat* ook, maar we gelooven het ook niet. Al het geschrijf en gepraat over het algemeene van Gods houding, doet het wereldgebeuren voor het geloovig denken in nevelen gehuld gaan waar tenslotte niemand weg mee weet en dat practisch moet uitloopen op een onvermijdelijke vermenging. In die eerste, gelijk in de tweede wereld, stond en staat de draak voor de vrouw en tracht het baren der vrouw onmogelijk te maken, zoodat het kindeke niet geboren zal worden. Het einde waarvan wordt, in beider geval, de verdelging der wereld, naar het vaste plan Gods.

Was het misschien anders na den zondvloed?

In Egypte bijvoorbeeld. Als de jonskens der Israelieten in de Nijl worden geworpen, hebben we daar dan een strijd tusschen twee verschillende volkeren, zonder meer? Gaat het er enkel en alleen om, wie dan de wereld zal regeeren, of schuilen achter die strijd ook geestelijke machten? Is Satan niet werk-

zaam als Pharaoh zijn verschrikkelijk bevel uitvaardigd? Leeft daar in het land van Goshen niet de vrouw, die het mankindeke baren zal? Leeft daar niet het volk, in wiens lendenen de Christus is? Natuurlijk wel! De Schrift trekt ook daar weer dezelfde lijn. Let slechts op wat de Heere zegt tot Mozes als Hij hem heen zendt naar Pharaoh met de opdracht, dat Mozes moet eischen Israel te laten trekken. Want Israel is de vrouw, haar zonden ten spijt, wellicht weinig dit groote feit beseffend vanwege de zware dienst, die aldaar moest verricht worden. Ook in Egypte is het waar: "En de draak stond vóór de vrouw die baren zoude".

Zoo gaat het alle eeuwen door en het schijnt schier hopeloos, om het kindeke voort te brengen. Wat een bloed en tranen, vervolging en lijden is haar deel geweest. Nooit was er maar een oogenblik wapenstilstand, nooit konden die beide partijen het met elkander eens worden. En toch werkt de Heere Zijn Raad uit. Bethlehem wordt geplaatst in de volheid des tijds en in de stal wordt het kindeke geboren. Maar ook dan houdt de strijd niet op. Het gaat van Bethlehem naar Golgotha, van het kruis naar Jozef's hof. Al maar weer, om dat kindeke beweegt zich het wereldgebeuren. Want hetzij Augustus de wereld laat beschrijven, is het de Heere die de lijn trekt van Rome naar Bethlehem. Hetzij Herodus het tracht te dooden en voor zich de macht wil behouden, God behoeft en bewaarde het kindeke. Als Pilatus het door vreeze overgeeft aan de Joden en soldaten, Kajafas het buiten de Kerk tracht te plaatsen, Jood, Griek en Romein Zijn dood eischt, het is alles naar den bepaalden Raad en het voornemen Gods, maar tegelijkertijd onder de inblazing van den draak, dat Christus Jezus dien weg langs wandelt, tot dat hij schijnbaar in het graf en den dood ten onder gaat.

Maar ook als Mij opstaat, gaat die strijd nog door. Schoon Satan hem niet weer treffen kan, zoo blijft toch zijn verhouding tegenover de vrouw dezelfde grimmigheid tegenover den Christus, openbaart zich in de grimmigheid tegenover de vrouw en haar zaad. En de draak vervolgde de vrouw welke het mankindeke gebaard had. Aldus streed hij de strijd op aarde en aldus streed hij diezelfde strijd tegen den Christus en Zijne heilige engelen.

W. V.

CHANGE OF ADDRESS

The new address of the Treasurer, Mr. R. Schaafsma, is 1101 Hazen St., S. E., Grand Rapids, Michigan, telephone 34774.

NOTICE

Classis West, of the Protestant Reformed Churches, will meet in Hull, Iowa, September 11, at 9 o'clock in the morning.

The Intolerant Truth

The accountant pores over his figures, burning the midnight oil in order to find his mistake, so that receipts and expenses will check. He proceeds from the very necessary assumption that figures cannot lie. Mathematics is intolerant. Two is intolerant. Two and two are always four and can never be made to add up to five. If the figures are correct and correctly arranged and correctly added the total must be correct. The only possibility of an error lies with the human factor who deals with the figures. And that human factor as a rational, moral creature is perfectly confident that if he struggles long enough the error can be detected and corrected.

The carpenter builds a house on the basis that the computations on his blueprint are all correct. He is very well aware that he is dealing with facts, and that facts cannot lie. If he makes an improper slant on his roof the two measured sections will never meet in the center. If he gives in to the impulse to skimp by cutting the boards shorter than his plans allow, his house will never reach completion. The completed house depends on the accuracy of the carpenter in dealing with facts. But the very fact that he sets out to build his house is evident that he trusts his competence.

The tourist on the highway consistently follows the highway signs in the determination to reach his destination. The signs may lead him from his westward course southward for a time, but he blindly follows in the confidence that this one way has but one goal, so that he can safely follow this way until his destination is reached. As long as the traveler is on the right road he can never go too far, for the right way is never wrong.

But the theologian. . . .

Sometimes his problem does not check and without further ado he calls it a mystery.

Sometimes he completely ignores the truth, inserts his own fancies into the Word of God and yet expects to find harmony and unity in his finished structure.

Sometimes he speaks of going too far on the right road and calls it overemphasis or onesidedness.

God is Truth.

He is light and there is no darkness in Him whatever.

He is the true God; beside Him there is no other. All other gods are vain and empty, the work of men's hands, but He is the True and Living One from eternity to eternity. Therefore Jesus can say, "this is eternal life that they might know Thee, the only true God and Jesus Christ whom Thou hast sent." John 17:3. Although we cannot comprehend the unfathomable depths of God, we can know Him, for He has revealed Himself in Jesus Christ and enlightens our understanding to know Him. But we must know Him as He is. Not to

know Him as He is detracts from His glory. To form our own conception of Him contrary to His divine revelation is to raise up an image before His very face. It is not for us to determine who and what He is, but He must reveal Himself to us. And He must be served as He is, for He is the only true God and jealous of His honor.

From God's veracity must follow that God's ways and promises and judgments and Word are Truth.

God knows all things perfectly. He knows them exactly as they are because He is far above all things. He is God. He has willed all things just as they are; has produced them in His divine thoughts; has called them into being by the Word of His power. His own laws govern all His handiwork. All creation finds its harmony and unity in Him, even as "of Him and through Him and to Him are all things, to Whom is the glory forever."

To formulate our own conception of things outside of God is to think the lie. Our sin-darkened understanding can never think anything but enmity against God. It has no place for Him. It knows no place for Him in creation, nor in the world-history, nor in our own lives. Just think of Evolution, Humanism, Modernism. It refuses Him a place, conceives of all things according to the fancies and the dictates of a deceitful heart. The very thoughts of our mind are foolishness and sin against God. Therefore greater evil is hardly conceivable than that we insert our theories into God's Word and make Scripture say what we want it to say. Only when we by grace have learned to submit ourselves to be taught of God can our thoughts be in harmony with His eternal thoughts and be acceptable before Him. Only then can we find peace in the perfect harmony and unity of all things in God. There lies the basic solution to all problems.

How necessary that we at all times submit our perverse will and darkened understanding to the light of God's revelation. Only He can cause us to know His eternal thoughts, His unsearchable wisdom and His mighty works. Then we hear the heavens declare His glory, the day utter speech, and we see the night shew forth wisdom. In His light we see the light. Before that revelation we must bow in humble submission as before the only source of truth and knowledge. As willing pupils we must set ourselves to be taught of God, accepting the truth of His Word and rejecting all that is repugnant thereto. Truth is intolerant. It leaves no place for the lie.

Toleration Condemned.

In the light of these facts it must be evident that truth and untruth stand antithetically overagainst each other, even as light and darkness, faith and unbelief, Christ and Belial, God and Baal.

There are, then, no conflicting statements or contradictions in the Word of God. Truth cannot be in conflict with itself, nor can it raise contradictions, but

is always harmoniously one in God. God cannot both will and not will to save all mankind; reveal Himself as both loving and equally hating the wicked. To maintain that Scripture teaches besides God's sovereign, elective Grace a general, well-meant offer of salvation is to introduce the lie next to the truth of the Word of God. Furthermore, any apparent inconsistencies which we might meet in the Scriptures must always be ascribed to the darkness of our puny understanding. Nor can we rest content by covering them up as "mysteries". It only remains for us to prayerfully labor with the Word of God, continually comparing Scripture with Scripture, until we have found the harmony and unity pervading the whole Word.

Neither can there be any possible danger of over-emphasizing the truth to a point of "onesidedness". No more than a wayfarer can go too far, granted he is on the right road, no more can the *Truth* be over-emphasized. A person cannot be too God-fearing, too righteous, too holy. In case we do speak of someone as being overly pious we do not mean that the person does actually manifest too much Christian piety, but that his sham-piety has reached a stage of fanaticism. Certainly a grave accusation. Moreover, it cannot be said that strict maintenance of the doctrine of Atonement or of the Virgin Birth overagainst Modernism can ever lead to an absurd onesidedness or overemphasis. Which means that likewise the doctrine of God's sovereign Election cannot be overemphasized or lead to a onesided world and life-view. If so, it would necessarily have to be granted that the very doctrine of election is false. And certainly those who depart from the truth of the Word of God to onesidedly emphasize the theory of a general, wellmeant offer of salvation must experience the result that they have not merely slighted but have definitely departed from the way of God's Election and Sovereign Grace.

It is always a danger signal when we feel that we must warn ourselves against going too far in developing the line of a certain principle. Truth itself cannot be wrong, but if we find that we have gone "too far" it can only mean that our conception of things is wrong and that we have lost the way, so that it is high time that we turn all the way back to the crossroads. That should have been a red torch for the Synod of 1924 when it felt constrained to hold up a warning finger to the churches and their leaders not to onesidedly overemphasize and misuse the doctrine of Common Grace, lest the churches fall into the error of conformity to the world. And yet, after 16 years of possible reconsideration, even when many voices were raised in the church saying that the Synod has been too hasty, the Synod of 1940 once more places its seal of approval upon those very decisions of 1924.

Conclusion: *More Zeal for the Truth.*

There can be but one conclusion, an intolerant

truth demands that we love it and cherish it at the sacrifice of all else.

The evil of our day is the great lack of love for the Truth. Swept along by the rush and turmoil of the helter-skelter existence of our day very few people put forth any real effort to know and understand the Truth. With the result that there is very little respect or love for it. And some would even defend this. More and more the idea is making inroads into the Church that it finally does not make so much difference whether you have any knowledge of the Truth, or what you believe, as long as you know that there is a God and have Jesus Christ as your Saviour. The question which our fathers deemed so essential that they placed it both in the Baptism Form and in the questions for Public Confession of Faith seems almost out of place today: "Do you acknowledge the doctrine contained in the Old and New Testaments and in the Articles of the Christian faith and *taught here in this Christian Church* to be the true and complete doctrine of salvation, resolving by the grace of God to adhere to it and to reject all heresies repugnant thereto?" How little thought is given to this question when we are personally called upon to answer it in the presence of many witnesses. How else do you explain the readiness to compromise with the world and with unbelief, the unwillingness to sacrifice for the Truth, the ease with which some can forsake the Truth for every kind of ulterior motive?

Also in that sense it must be said, "My people have committed two evils; they have forsaken Me, the Fountain of living waters, and hewed them out cisterns, broken cisterns that can hold no water." Jer. 2:13. He who forsakes the Truth must die of spiritual thirst next to his own hewn out cistern of the lie.

More zeal to cherish the Truth entrusted to us! More diligence in searching the Scriptures, "studying to shew thyself approved unto God, a workman that needeth not to be ashamed, rightly dividing the Word of Truth." 2 Tim. 2:15. For only in the measure that we know and understand the Truth and are faithful to it can we experience its blessedness.

C. Hanko.

IN MEMORIAM

The Board of the First Reformed Christian School Society of Redlands, California, wishes herewith to express its sincere sympathy to their teacher Mr. P. R. Zuidema, in the loss of his

FATHER

May the Lord comfort him and the other relatives in this their bereavement.

J. R. Vander Wal, Pres.
M. Gaastra, Secr.

In The Collection Plate

Two whole chapters about a collection in the church, chapters 8 and 9 of II Corinthians, about an offering of money. That alone is enough to cause us to stop and consider how important that side of our church service is.

A general survey of what Paul says in these two chapters must at once convince us that he sees much more in the collection plate than we often do.

Although Scripture is full of the importance of offering (our Confessions speak of them too) in this article I would confine myself to II Cor. 8 and 9 and show from them, with the very words of the apostle, of what tremendous importance our offering is, especially now the offering for the poor and indigent, charity in that sense.

A severe famine had swept over Jerusalem and it reached such proportions that the saints faced starvation. Help was needed at once. Under the preaching of Paul and the other apostles the saints understood that the "administration of this service" belonged to the ministry of Christ and His Church. Hence, in their dire need Paul was deputed (Gal. 2:10) to ask and gather alms for the distressed brethren at Jerusalem. The need of the Jerusalem saints had to be supplied by the abundance of the saints elsewhere. That plainly was the rule according to which they went and it is well for us to mark this rule as one of the principles which changes not. Not from anywhere and everywhere might the need of the saints be supplied, but it must needs go according to the rule of the priestly offering, in brief: "our abundance must be a supply for their want".

Thus Paul sought that collection.

Apparently, however, before he as much as had asked the collection, the churches of Macedonia came forward with a gift. They moreover "prayed Paul with much beseeching" that he would take the gift to Jerusalem for them.

That collection he had before him as he writes to the Church at Corinth. At Corinth it might be a different story. Paul had boasted of their readiness to them of Macedonia, but no doubt Corinth stood in need of a special urging.

The collection plate still had to be passed in the Corinthian church. With the collection from Macedonia before him Paul urges the Corinthians to observe their duty of offering and to observe the rule that the need of the saints in one place must be supplied by the abundance of the saints at another place. And to the better impress this upon them Paul holds before the Corinthians what a singularly glorious thing a hearty offering is, yea, so important that Paul closes chapter 9 with "thanks be to God for his unspeakable gift",

the gift namely (among others in our salvation) that we would and may supply the needs of the poor.

In the collection plate Paul sees more than we often do. We see money, and sometimes no more than that. We see coins of various denominations. He that gives, and he that carries and he that receives, so often sees little more in the collection than money. That is too bad, for the sacred gift of "liturgy" (vs. 12, translated service) is lost sight of by the glitter of coins or the shock at the lack of them. Money, money, money, every day we handle it, but it is indeed too bad when the sacred gift of the priestly offering degenerates into the mere business of money. Money is needed, indeed, but mere money does not suffice, the church must give more than money and the poor need more. The church must give mercy, the church must give love. The church must administer grace, for that is what the poor need. And that can be had only among the saints. Mere money could perhaps be had from some different source, but grace, mercy, and peace that can be had only among the saints in the ministry of Christ.

The collection is therefore money and more. . . . money plus.

Let us see therefore what Paul finds in the collection plate.

GRACE

Paul connects that gift very closely with the grace of God, in fact the word grace in 8:19 is really that collection or gift. In 8:1 first of all Paul says "we make known to you brethren, the grace of God, given unto the churches of Macedonia", referring of course to the generous gift from them. Paul does not say, look what I received from Macedonia, but he says, look what Macedonia had received. Not we first received something but Macedonia received something and they receive grace from God. Paul emphasizes that it was the grace of God which moved them to such a collection. Macedonia itself was in "deep poverty" (vs. 2), but their deep poverty led not to the announcement that since they themselves were poor and had enough to take care of themselves they could do nothing for others, but their poverty swelled out to giving a liberal collection. Indeed a remarkable poverty that was. It was nothing but God's grace which against the background of their deep poverty manifested itself in the collection plate. In II Cor. 9:14 it is spoken of as "the exceeding (i.e. flowing out of its bounds) grace of God which is in you". In that gift is revealed the grace of God in the hearts, grace which overflows as it were and the result of it is seen in the collection plate. The saints gave a collection and Paul thanks God's grace. Not man therefore, but God the honor, not of man, not what man gave does Paul see in the collection, but he sees first what God gave. . . . grace.

LOVE

In 8:8 as well as in 8:24 and 9:13 it is emphasized that that collection is also a proof, a token and demonstration (experiment) of their love to God and the saints. In that collection plate Paul sees this question answered "Do they love God and the brethren?" and "do they love in word only or also in deed" (James). Actions do often speak louder than do words. To love in words is easy (especially as long as no collection is announced and we are not in "deep poverty") but we are exhorted to love in deed. The collection is "the proof of your love" says Paul. In 8:8 it is "to prove the realness and the unfeignedness of your love". In 24 it is "show then. . . . the proof of your love". In the plate Paul sees therefore the proof, the evidence that they were saints of the God of love and mercy. By giving their gifts they also made a confession of "their subjection unto the Gospel of Christ" (9:13) and their confession was that the Law of the love of Christ was in their hearts. Do you love self and the world, there your money will go, yourself and the world will always be first in your consideration. And when the weekly (monthly) salary comes, you and the world will be always first; but, if the love of God be in our hearts it is borne out by the gift and offering to them that are indigent. The greater and more fervent is our love the more wholeheartedly we give. The widow's mite meanwhile is as important as the well-to-do's big check for "it is accepted according to what a man hath and not according to what he hath not". Only the peculiar thing of it all is that in their deep poverty the Macedonians abounded in liberality and hence the christian shows his love through his gifts, be they great or small. That is one of the reasons why God has such a thing as money in this world.

MINISTERING TO THE SAINTS

In 8:4 Paul sees the collection as a "ministering to the saints". That is what Christ does, His Church is engaged in that same work. In their gifts the Church manifests that she is the willing friend-servant of the Christ. They minister, not unto themselves (neither do they give with a view to net returns) but they minister to the brotherhood. . . . what blessed ties. The word ministering is the word deacon in English. The saints "deacon" to the saints, while the God-ordained officebearer must carry this fruit of their deaconing. In that sense all the saints are deacons.

And in 9:12 Paul sees the collection as a "service". This word refers to the priestly office of bringing offerings to God's House.

Plainly enough the Old Testament shows us how great a part this had in the worship of the true God. Offering is a service, in it we express that we are

priests of the Most High God and of His Christ and we bring the offerings of love to His House.

BLESSING

In 9:5 we read of "your bounty", again referring to that selfsame collection. The word bounty, if literally translated, would read "your blessing". Hence here Paul sees in the collection plate your blessing. Through that gift we as priests bless the brethren and are to them a cause of (not of stumbling, but) blessing. With the gift goes our blessing, in it is our blessing, that is, the receiving of it conveys to them a blessing and gives peace and joy (9:11). The needy saints taste in it a blessing. While the world curses and our enemies curse; yea, while even sometimes the brethren curse and abuse us, we contrarywise bless. We bless not only with words but with deeds. When departing from God's House the minister pronounces the blessing upon the saints, but in that collection plate we saints bless one another and are a blessing to one another in Christ. And with this blessing comes peace.

SELF-SACRIFICE

Finally, in 8:5 we read that in and through that bounty they "gave their own selves to the Lord". In that collection we give our own selves to the Lord. The supreme offering of His Priests. Christ gave Himself, as His servants we give ourselves first, then money. What offering pleases God? Money, possessions or goods? Nay, these things are but dead. Ourselves. . . . living sacrifices of praise to God.

That is the collection.

In a subsequent article we shall D. V. see what great things are effected by such a collection.

M. G.

IN MEMORIAM

On Sunday evening, July 7, 1940, after a very brief illness, it pleased our heavenly Father to take unto Himself our beloved husband, father, and grandfather

PETER ZUIDEMA, age 66

Though we shall miss him more than tongue can tell, we know God's way is the best way, that He doeth all things well and that now our departed one is at rest with his Saviour whom he loved and served. How comforting in our sorrow is the assurance that our loss is his gain.

Mrs. Peter Zuidema

Mr. and Mrs. D. Van Alten

Mr. and Mrs. H. Zuidema

Mr. and Mrs. G. Verburg

Mr. and Mrs. P. R. Zuidema

Mr. and Mrs. F. Zuidema

and 9 grandchildren.

Israel's Unbelief According To Prophetic Prediction

There are two unshakable pillars upon which the Church of God can place her trust for time and eternity. The first of these is: *it is written*. This is the Word of God as recorded in Holy Writ. The second is: *it has come to pass*. These two are pillars which have stood and shall stand the test of the ages. No vain philosophy and no assault of the powers of darkness can nullify and overthrow these truths.

Both are the Word of God. And they are very closely interrelated. What has come to pass can never be ought else, but the fulfilment of the Word of God. This is true of all history. There is not one detail in all the innumerable hosts of events of time, that is not taken up in the scope of the search-light of the prophetic utterances. For God sees the end of all things in the beginning; yea, He has made all things in the beginning in view of the end. He is the Alpha and the Omega, the Beginning and the End. He therefore controls, directs and predicts the things "that must speedily come to pass".

In the center of all the historical happenings lies the Covenant of God, His covenant people. In the midst of this people historically we see the spiritual antithesis of light and darkness, faith and unbelief, obedience and disobedience to the gospel of the promise. Here man is placed before the supreme question in His judgment-hall: *What think ye of the Christ?* Here the supreme ethical question is so powerfully and unavoidably thrust before the face of man, that he cannot but respond to the law of God. It is at this point that the drama of history unfolds before God and man.

Powerfully the Word of God had been spoken in Israel during the time of the prophets, when they searched out what manner of time the Christ should come, and make known the sufferings that would come upon the Man of Sorrows, and of the glory that should follow. Brightly had the light of Divine utterance by Seers of old shown in the night of sin and sorrow. Isaiah might see the throne of God attended by the Seraph angels, who covered their faces from His glory, and who cried day and night: Holy, Holy, Holy, is the Lord God almighty. The whole earth is full of His glory.

But never had the light of God's revelation shown more brightly in Israel, than when the Son of God dwelt on earth in our flesh and blood. Of this the apostle John speaks in the "Prologue" when he cries: And we have seen His glory, the glory as of the only begotten of the Father full of grace and truth. And again: No one has ever seen God, the only begotten Son who is in the bosom of the Father, He had declared (exegeted) Him unto us.

True, there was no essential difference in the glory

which Isaiah might behold, and the glory of which John here speaks. Both are the radiation of the Divine perfections of grace and truth. Only the glory of which John speaks stands in bolder relief, because the Word had indeed become flesh, and dwelt among the children of Israel.

And having thus come, he called the weary and heavy laden to rest, the thirsty to drink of the Water of Life freely, and to follow Him as the Light of the world, and thus have the Light of Life. All that the Father had given Him must come to Him, and they that come to Him should never be cast out, but should be raised unto glory in the last day. For He did not come to condemn the world, but to save the world and thus redeem the obedient, those who kiss His rod, for His peculiar bride and treasure.

That is one side of His work.

But there is also another side. For there are certain irrevocable prophetic utterances that cry for fulfillment. Not one of these shall fall to the earth. Every last jot and tittle shall come to its realization.

Only when this is kept in mind can we understand the historical phenomena of Israel's unbelief; will we see our own adoption unto sons in its scriptural perspective.

Of this the apostle John speaks in the 12th chapter of the Gospel. This chapter is the last in the book of John dealing with the tracing of the spiritual development of Israel's unbelief and of their rejecting Him, and raising Him up high, nailing Him to the cross. The apostle here pauses to cast a retrospective glance upon the phenomena of Israel's unbelief. And in so doing he shows us that this is not in contradiction with the intention of God. The Word of God had not fallen out. To the contrary it had been sealed and fulfilled.

Israel could not believe!

They could not and they did not believe because Isaiah had prophesied in his day! The Holy Ghost had testified through Isaiah unto the unbelieving, disobedient and lawless fathers. And what had been predicted unto "these fathers" shall also come to pass over "their children unto the third and fourth generation of those that hate Me". That is the fundamental principle in the Law of God, and it is interwoven in the prophetic utterance of which the apostle John is here speaking.

"To the law and the prophets" is the constant cry of the prophets. And indeed it was necessary at the time in which Isaiah received the vision of which is here spoken. What a picture of bold godlessness, the prophet paints in the first chapter of Isaiah! To what depths had Israel sunken!

The ox knoweth his owner, and the ass his master's crib, but Israel doth not know, my people doth not consider. Ah! sinful nation, a people laden with in-

iquity, a seed of evil-doers, children that deal corruptly! They have forsaken Jehovah, they have despised the Holy One of Israel, they are estranged and gone backward. And the daughter of Zion is left as a booth in a vineyard, as a lodge in a garden of cucumbers, as a besieged city. Except Jehovah of hosts had left unto us a very small remnant, we should have been as Sodom, we should have been like unto Gomorrah!

And to Israel who is busy with the service of the lips and not the heart, who have their fore-skins circumcized, but not their inward parts, God has the following to say: Your new-moons and your appointed feasts my soul hateth; they are a trouble unto Me; I am weary of bearing them. And when ye spread out your hands, I will hide my eyes from you; yea, when ye make many prayers, I will not hear: Your hands are full of blood. Wash you, make you clean; put away the evil of your doings from before mine eyes; cease to do evil! Learn to do well! Seek justice, relieve the oppressed, judge the fatherless, plead for the widow!

With bold strokes the sin of Israel is here depicted, and the only cure within the walls of covenant Zion announced. For God has promised His blessing to those who remember His covenant and precepts, and that from generation to generation! But His curse is the Covenant counterpart of those who transgress His law, and who will not heed His judgments.

And it is of this latter that the apostle John speaks when he speaks of the unbelief of Israel in spite of all the miracles and signs that Christ had performed before their very eyes. Christ also had cried to return to the law and the prophets. That he stood for all that the prophets had said. He had come to fulfill the law and not to destroy it. And if they would not believe that He were the great Prophet which was to come for His words, then they should believe for His work's sake. For the blind received their sight, and the lame walked, and the deaf hear, and the poor had the gospel preached unto them. Indeed the glory as of the only begotten of the Father full of grace and truth had been seen by the people. It was not due to lack of concrete evidence concerning Christ's Messiahship that caused them to disbelieve. It was solely to be attributed to the hardness of their hearts! For it was because of their covenant infidelity that God had brought upon them all the curses contained in the Book of the Law.

And now God in His righteousness will not that they shall ever repent and be healed with salvation. Once they have stood in His covenant as a people. They were branches on the noble vine that God had planted in the land of Canaan. But they were the unfruitful branches that were about to be cut off in the justice of God.

This is historically the case in the days of Isaiah the prophet. At that time he is to preach to Israel.

And His preaching is twofold. On the one hand he preaches: A remnant shall be saved. On the other his preaching is to be to the fattening of the hearts of Israel, and the blinding of their eyes, in the deadening of their ears, so that they should forevermore be willing to repent. Placed before the light they would hate it, and love the darkness rather than the light because their works were evil. And then they would be condemned and God would bring upon them His righteous judgments and remove them from the promised land and from His dwelling place forever!

Israel was carried into captivity!

Lord who hath believed our report, and to whom hath the arm of the Lord been revealed! Thus the prophets cried in the Old Testament. Think of Elijah when he laments: They have stoned thy prophets and killed thy servants, and I alone am escaped, and they seek my soul!

But what saith the divine answer? I still have seven thousand whose knee hath not bowed to Baal. This is the remnant that is saved!

But the rest could not believe because they had received a spirit of blindness, and God had given them over unto their own chosen ways.

With this all in mind the apostle John is now ready to explain the unbelief of the Jews in the days of Jesus. It would seem that they should have believed when Jesus had performed so many miracles and signs—signs of the bringing forth of the kingdom of God in the broken and bruised servant of the Lord. Thus there is the sign of the breaking of bread. The sign of the raising of the dead, and the healing of the sick.

But no faith in the Son of God is the result. Why? Because the covenant judgments of God were operating in Israel at this very time. Now was indeed the judgment of the world. But now was the judgment of the world as it began at the house of God. And terrible it is for that "house of God" to fall into the hands of the living God. For it is the ordinance of God amongst His people.

And thus God removed in the days of Jesus the rest of the historic branch from the vine of His covenant that He had planted. He was to take the kingdom from the evil servants, and was to kill them and give the vineyard to those that are worthy.

Of this John the Baptist spoke when he preached the baptism of repentance and cried, that the axe was already layed at the root of the tree. And that the threshing-floor was to be cleaned, and the chaff to be separated from the wheat!

Thus Israel would not be healed, would not be cleansed from her sins. Her whole head was full of boils and had not received the ointment of God's healing mercy. And so the old leaven of sin worked on like a cancer and gangrene, and it became imperative for God to amputate the dead Old Testament tree.

For Zion is only redeemed through righteousness and her converts through justice.

To this end Christ speaks in parables. The babes must know the mysteries of the kingdom of heaven, and it must be hid from the wise and the prudent. And this He does because the saying of Isaiah must be fulfilled.

And when Paul reasons with the chief of the Jews in Rome from Moses and all the Prophets concerning Jesus, and when they disbelieve he tells them: Well spake the Holy Spirit through Isaiah the prophet unto your fathers, saying, Go thou unto this people and say, By hearing ye shall hear, and shall in no wise understand; And seeing ye shall see, and shall in no wise perceive. For this people's heart is waxed gross, And their ears are dull of hearing, And their eyes they have closed, lest haply they should perceive with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and should turn again, and I should heal them.

Therefore the apostle Paul concludes: Be it known therefore unto you, that this salvation of God is sent unto the Gentiles; they will also hear!

And thus we see the unbelief of Israel to be according to the prophetic prediction.

Two unshakable, trustworthy cornerstones in the church once more appear:

"It is written", and:

"It shall come to pass".

Geo. C. Lubbers.

The Man who was Born Blind, Restored

Within the court of the temple, in the presence of the Pharisees and their satellites, Jesus had said, I am the light of the world; he that followeth Me shall not walk in darkness, but shall have the light of life." The saying, resented as egotistical and arrogant, led on to that altercation which ended in their taking up stones to cast at Him, and in His hiding Himself in some mysterious way and passing out of the temple, "going through the midst of them." At one of the temple gates, or by the roadside without, "as Jesus passed by He saw a man which was blind from his birth,"—a well known city beggar, whom Jesus and His disciples may have often passed in their way up to the temple. Now at the very time when we might have imagined Him more than ordinarily desirous to proceed in haste, in order to put Himself beyond the reach of the exasperated men out of whose hands He had just escaped. Jesus stops to look compassionately upon this man. He sees in him a fit subject for a work being done, which in the lower sphere of man's physical nature shall illustrate the truth which He had in vain been proclaiming in the treasury, that He was

the light of the world. As He stops, His disciples gather round Him and fix their eyes also upon the man whose case has arrested their Master's footsteps, and seems to have absorbed His thoughts. But their thoughts are not His. They look, to think only of the rarity and severity of the affliction under which the man is laboring—to regard it as a judgment of God, whereby some great sin was punished—the man's own, it would be natural to suppose it should be; but then, the judgment had come before any sin had been committed by him—he had been blind from his birth. Could it be that the punishment had preceded the offence; or was this a case in which the sins of the parents had been visited on the child? "Master", they say to Jesus in their perplexity, "who did sin, this man or his parents, that he was born blind?" The one thing that they had no doubt about,—and in having no such doubt, were only sharing in the sentiment of all the most devout of their fellow-countrymen,—was that some original sin had been committed, upon which the signal mark of God's displeasure had been stamped. It was not as to the existence somewhere of some exceeding fault that they were in the least uncertain. Their only doubt was where to lay it. It was the false and deep conviction that lay beneath their question that Jesus desired to expose and correct when He so promptly and decisively replied, "Neither hath this man sinned nor his parents," neither the one nor the other had sinned so peculiarly that this particular visitation of blindness from birth has been visited on the transgression. Not that Jesus meant to disconnect altogether man's suffering from man's sins. Had He meant to do so, He would not have said to the paralytic whom He cured at the pool of Bethesda, "Go thy way, sin no more, lest a worse thing come upon thee"; but that He wanted by vigorous stroke, to lay the ax at the root of a prevalent superstitious feeling which led to erroneous and presumptuous readings of God's providence, connecting particular sufferings with particular sins, and arguing from the relative severity of the one to the relative magnitude of the other.

Nor was this the only instance in which our Saviour dealt in the same manner with the same popular error. But a few weeks from the time in which He spake in this way to His disciples, Jesus was in Perea. There had been a riot in Jerusalem—some petty premature outburst of that insurrectionary spirit which was rife throughout Judea. Pilate had let loose his soldiers on the mob. Some Galileans who had taken part in the riot, or were supposed to have done so—for the Galileans were always in the front rank of any movement of that kind—were slain—slain even while engaged in the act of sacrificing, their blood mingled with their sacrifices; an incident so fitted to strike the public eye, to arouse the public indignation, that the news of it traveled rapidly thru the country. It reached the place where Christ was

teaching. Some of His hearers, struck perhaps by something He had said about the signs of the times and the judgments that were impending, took occasion publicly to tell Him of it. Perhaps they hoped that the recital would draw out from Him some burning expressions of indignation, pointed against the foreign yoke under which the country was groaning; the deed done by the Roman governor had been so gross an outrage upon the national religion, upon the sacredness of the holy temple. If the tellers of the tale cherished any such expectation they were disappointed. As upon all like occasions, when any purely political question was brought before Him, Christ evaded it. He never once touched or alluded to that aspect of the story. But there was another side to it upon which He perceived that the thoughts of not a few of His hearers were fastened. It was a terrible fate that these slaughtered Galileans had met—not only death by the Roman sword—but death within the courts of the temple—death upon the very steps of the altar. There could be but one opinion as to the deed of their murderers—those rough Gentile soldiers of Pilate. But the murdered, upon whom such a dreadful doom had fallen, what was to be thought of them? Christ's all-seeing eye perceived that already in the breasts of many of those around him, the leaven of that censorious, uncharitable, superstitious spirit was working, which taught them to attach all extraordinary calamities to extraordinary crimes. "Suppose ye", said Jesus, "that these Galileans were sinners above all Galileans because they suffered such things? I tell you nay". To give His question and His answer a still broader aspect—to take out of them all that was peculiarly Galilean—He quotes another striking and well-known occurrence that had recently happened near Jerusalem—a calamity not inflicted by the hand of men. "Or those eighteen," He adds, "upon whom the tower in Siloam fell, think ye that they were sinners above all men that dwelt in Jerusalem? I tell you nay." He does not deny that either the slaughtered Galileans or the crushed Jerusalemites were sinners. He does not say that they did not deserve their doom. He does not repudiate or run counter to that strong instinct of the human conscience which in all ages has taught it to trace suffering of sin. What He does repudiate and condemn is the application of that principle to specific instances by those who know so little as we do, of the Divine purposes and aims in the separate events in life—making the temporal infliction the measure of the guilt from which it is supposed to spring. It is not a wrong thing for the man himself whom some sudden or peculiarly severe calamity overtakes, to search and try himself before his Maker, to see whether there has not been some secret sin as yet unrepented and unforsaken, which may have had a part in bringing the calamity upon him. It was not a wrong thing in

Joseph's brethren, in the hour of their great distress in Egypt, to remember their former conduct, and to say, "We are verily guilty concerning our brother, therefore is this distress come upon us". It was not a wrong thing for the king of Besek, when they cruelly mutilated him, cutting off his thumbs and great toes, to say, "Threescore and ten kings having their thumbs and great toes cut off gathered their meat under my table. As I have done, so God hath requited me". But it was a wrong thing in the inhabitants of Melita, when they saw the viper fasten on Paul's hand, to think and say, that, "no doubt this man is a murderer, whom, though he hath escaped the sea, yet vengeance suffereth not to live." It was a wrong thing in the widow of Zarephath, when her son fell sick, to say to Elijah, "What have I to do with thee, O thou man of God? Art thou come to call my sins to remembrance, and to slay my son?" It was a wrong thing for the friends of Job to deal with their afflicted brother as if his abounding misfortunes were so many proofs of a like abounding iniquity. It is a very wrong thing in any of us to presume to interpret any single dealing of God with others, particularly of a dark and adverse kind, for all such dispensations of His providence have a double character. They may be retributive, or they may be simply disciplinary, corrective, protective, purifying. They may come in anger or they may be sent in love. And while as to ourselves it may be proper that we should view them as bearing messages of warning, we are not at liberty as to others to attribute to them any other character than that of being the chastenings of a wise and loving Father.

"Neither hath this man sinned, nor his parents, but that the works of God should be manifest in him". Those works—works of mercy and almighty power—were given to Christ to do, and here was an opportunity for one of them being done. To pause thus by the way, to occupy Himself with the case of the poor blind beggar, might seem a waste of time, the more so that the purpose of His persecutors to seize and to stone Him had been so recently and so openly displayed. But that very outbreak of their wrath foretold to Jesus His approaching death—the close of His allotted time of labor; and so He says, "I must work the works of Him that sent Me while it is day; the night cometh, when no man can work. As long as I am in the world, I am the light of the world." "I said so to those proud and unbelieving men from whose rough violence I have just escaped. I will prove now the truth of what I said by bringing the light physically, mentally, spiritually, to the poor blind beggar."

All this time not a word is spoken by the blind man himself. Whatever cries for help he may have raised when he heard the footsteps of the approaching company, as they stop before him he becomes silent.

He hears the question about his own sins and his parent's sins put by strange Galilean tongues to one addressed evidently with the greatest respect. He hears the one thus appealed to say, with an authority that he wonders at, "Neither hath this man sinned, nor his parents," grateful words to the poor man's ear. He may have thought in common with others, that he had been signally marked as an object of Divine displeasure. The words that he now hears may have helped to lift a load off his heart; already he may be more grateful to the speaker of these few words than if He had cast the largest money-gift into his bosom. But the speaker goes further: He says that he had been born blind "that the works of God should be made manifest in him." If it were not the works of God's anger in the punishment of his own or his father's sins, what other work could it be? And who can this be who is now before him, who speaks of what He is, and what He does, and what He is about to do, with such solemnity and self-assurance?

Who can tell us what new thoughts about himself and the new calamity that had befallen him, what new thoughts about God and His purposes in thus dealing with him, what wonderings as to who this stranger can be that takes such an interest in him, what flutterings of hope may have passed through this man's spirit while the brief conversation between Christ and His disciples was going on, and during that short and silent interval which followed as Jesus "spat on the ground and made clay of the spittle?" This we know that when Christ approached and laid His hand upon him, and annointed his eyes with that strange salve, and said to him, while yet his sightless balls were covered with what would have blinded for the time a man who saw, "Go, wash in the pool of Siloam," he had become so impressed as quietly to submit to so singular an operation, and, without a word of arguing or remonstrance, to obey the order given, and to go to the pool and wash. It lay not far off, at the base of the hill on which the temple stood, up and around which he had so often groped his way. He went and washed, and lo, a double miracle—the one wrought within the eyeball, the other within the mind—each wonderful even among the wonders wrought by Christ. Within the same compass there is no piece of dead or living mechanism that we know of, so curious, so complex, so full of nice adjustments, as the human eye. It was the great Creator's office to make that eye and plant it in its socket, gifting it with all its varied powers of motion, outward and inward, and guarding it against all the injuries to which so delicate an instrument is exposed. It was the Creator's will that some fatal defect, or some fatal confusion of its parts and membranes, should from the first have existed in the eyeball of this man. And who but the Creator could it be that rectified the de-

fect or removed the confusion, bestowing at once upon the renovated organ the full power of vision? Such instant reconstruction of a defective, or mutilated, or disorganized eye, though not in itself a greater, appears to us a more surprising act of the Divine power than the original creation of the organ. You watch with admiration the operation of the man who, with a large choice of means and materials, makes and grinds, and polishes, and adjusts the set of lenses of which a telescope is composed. But let some accident happen whereby all these lenses are broken and crushed together in one mass of confusion, what would you think of the man who could out of such materials reconstruct the instrument? It was such a display of the Divine power that was made when the man born blind went and washed and saw.

But however perfect the eye be, it is simply a transmitter of light, the outward organ by which certain expressions are made upon the optic nerve, by them to be conveyed to the brain, giving birth there to the sensations of sight. But these sensations of themselves convey little or no knowledge of the outward till the observer's mind has learned to interpret them as signs of the position, forms, sizes and distances of the outlying objects of the visible creation. It is but slowly that the infant learns this language of the eye. It requires the putting forth of innumerable acts of memory, and the acquiring by much practice a facility of rapid interpretation. That the man born blind should be able at once to use his eyes as we all do, it was needed that this faculty should be bestowed upon him at once, without any teaching or training, and when we fully understand (as it is somewhat difficult to do) what the powers were which were instantly conveyed, the mental will appear not less wonderful than the material part of the miracle of our Lord—that part of it, too, of which it is utterly impossible to give any explanation but the one that there was in it a direct and an immediate putting forth of the Divine power. The skillful hand of the coucher may open the eye that has been blind from birth, but no human skill or power could confer at once that faculty of using the eye as we now do, acquired by us in the forgotten days of our infancy. It may be left to the fanaticism of unbelief to imagine that it was the clay and the washing which restored his sight to the man born blind, but no ingenuity of conception can point us to the natural means by which the gift of perfect vision could have been at once conferred.

Yet of the fact we have the most convincing proof. It was so patent and public that there could be no mistake about it. It was subjected to the most searching investigation—to all the processes of a judicial inquiry. When one so well known as the blind beggar, whom so many had noticed on their way up to the temple, was seen walking among the other worshippers, see-

ing as well as any of them, the question was on all sides repeated, "Is not this he that sat and begged?" Some said it was; others, distrusting their own sight, could only say he was like him; but he removed their doubts by saying, "I am he". Then came the question as to how his eyes were opened. He told them. Somehow or other he had learned the name of the healer, "A man that is named Jesus made clay and anointed my eyes, and said to me, Go to the pool of Siloam and wash, and I went and washed and received my sight." But Jesus had not yet been seen by him; he knew not where He was. It was so very a singular thing this that had been done—made more so by its having been done on a Sabbath day—that some of those to whom the tale was told would not be satisfied till the man went with them to the Pharisees, sitting in council in a side-chamber of the temple. They put the same questions to him the others had done, as to how he had received his sight, and got the same reply. Even had Jesus cured him by a word, they would have regarded it as a breach of the Sabbath, but when they hear of His making clay and putting it on his eyes, and then sending him to lave it off in the waters of Siloam—all servile work, forbidden as they taught—they seize at once upon this circumstance and say, "This man is not of God, because He keepeth not the Sabbath." The question now was not about the cure, which seemed in truth admitted, but about the character of the curer. Such instant and peremptory condemnation of Him as a Sabbath breaker roused a spirit of opposition even in their own court. Joseph was there, or Nicodemus, or some one of like sentiment, who ventured, in opposition to the prevailing feeling, to put the question, "How can a man that is a sinner do such miracles?" But they are overborne. The man himself, at least, who is there before them, will not dare to defend a deed which he sees that a majority of them condemn. They turn to him and say, "What sayest thou of Him that hath opened thine eyes?" They are mistaken. Without delay or misgivings he says at once, "He is a prophet." They order him to withdraw. They are somewhat perplexed. They wish to keep in hand the charge of Sabbath-breaking, but how can they do so without admitting the miracle? It would serve all their purposes could they only make it out that there had been some deception or mistake as to the man's having been born blind—the peculiar features of the miracle that had attracted to it such public notice.

G. M. O.

NOTICE

Classis East meets in the Fuller Ave., Church Wednesday, September 4, at 9:00 in the morning.

D. Jonker, S. C.